

De Onkrant

Literaire Columns van de Tweede Bijbel

De Onkrant - Literaire Columns van de Tweede Bijbel - Verzamelingen - nr. 6 -
november 2021

De Onkrant - De gratis literaire krant van Nederland en België

De Onkrant - Ter publicatie en bespreking van de literatuur van de Tweede
Bijbel

De Onkrant - Omdat goede literatuur niet alleen maar voor de rijken is

1 de jiddans

2 de sloot

3 de omweg

4 de motorcoureur

5 Moulderie

6 raadsels van de eerste en tweede wereldoorlog – fragmenten van het 2021 winterboek van de onkrant

7 de 1984-samenleving – sterk worden in proza

8 de komst van de vierde golf corona

9 dinsdag preek de vierde golf corona – chawila, de baarmoeder van het paradijs – where eagles dare

10 Hersenspingsels der Elven

11 een wereld op wielen

12 het pilletje

13 Het Feestvarken

14 Na de Lord of the Rings

15 orion channeling

16 orionse dromen

17 Na de Lord of the Rings - 2

18 de orionse immunologie

19 het NIJWEG bewind - de strijd om de radio

de jiddans

Ik moest iets terugbrengen naar de buurvrouw. Onze huizen hadden een laag dak, en alles was op de begane grond. Het waren lange huizen naast elkaar in mooi natuurgebied. Ik was nog maar half aangekleed en wat ik al aanhad zat nog verf op, dus dat wilde ik er eerst afwassen voordat ik naar de buurvrouw zou gaan. Ik had een raam openstaan en hoorde dat ze tegen haar moeder zei dat ze naar mij toe zou gaan al. Ik trok snel iets aan, en ging toen door een deur tussen onze huizen in naar haar toe. Ze had allemaal boekjes, pockets, uit de zestiger jaren van een serie genaamd Jiddans, waar vrouwenverhalen en meisjesverhalen instonden. Literatuur. Ik vond het mooie boekjes. Ze had ook een dwergenklok. Ik keek naar het ding. Ze glimlachte naar me. 'Ja, eh, ik zou die boekjes wel willen lenen, van Jiddans,' zei ik.

'Oh, je mag ze wel houden,' zei ze. 'Ik doe er toch niks meer mee. Ze staan daar maar te staan.' Ik was er dolgelukkig mee, en omhelsde haar. 'Oh sorry,' zei ik. 'Ik vergat dat er nog verf op m'n kleding zat.'

'Geeft niks hoor,' zei ze. 'Heb je weer veel lopen schilderen?' Ik knikte. 'Schilderen is mijn lust en leven, wild en woest. Maar nu zou ik wel weer wat meer willen lezen en schrijven.'

'Lezen en schrijven?' zei ze. 'Goed idee. Wat vind je van mijn dwergenklok?'

'Verschrikkelijk,' zei ik. 'Wel inspirerend, maar het lijkt wel een spookklok.'

'Dat is het ook,' zei ze. 'Het maakt hele vreemde geluiden. Door dwergen gemaakt. Het was een erfenis.'

'Kun je er wel van slapen?' vroeg ik.

‘Nee, eigenlijk niet,’ zei ze. ‘Het is nogal een storend ding.’

‘Maar waarom houdt je het dan nog?’ vroeg ik.

‘Tja, een erfenis, he, ik kan het niet zomaar wegdoen. Herinneringen,’ zei ze.

‘Goede of slechte herinneringen,’ vroeg ik.

‘Slecht,’ zei ze, ‘zeer slecht.’

‘Wegdoen dat ding,’ zei ik. ‘Verkopen kan ook.’

‘Ik wil het niemand aandoen,’ zei ze. ‘Ik houd het ding liever hier. Dan is iedereen er veilig tegen.’

Ik stond voor een raadsel. Ik zou haar graag willen helpen.

‘Misschien zit er een mechanisme in waardoor je het kan uitschakelen?’ vroeg ik.

‘Ik heb al gekeken,’ zei ze. ‘Er zit niks. Dat is het vreemde eraan. In ieder geval bedankt dat je me mijn witte jurk weer hebt teruggebracht.’

‘Geen dank, en bedankt voor het lenen,’ zei ik. ‘Ze had de avond van haar leven.’

‘Dat geloof ik zeker,’ zei ze. ‘Veel gedansd?’

‘Ja, de hele tijd,’ zei ik. ‘Ze kon niet meer stoppen.’

Ze glimlachte.

‘Ik moet maar weer eens gaan,’ zei ik. ‘Maar die klok, he, die dwergenklok. Van wie was die klok?’

‘Van de moeder van mijn moeder, en zij had het ook weer geerfd en wilde het ook niet wegdoen,’ zei ze. ‘Ze heeft er een rotleven door gehad.’

‘Ik vind dat zo vreemd,’ zei ik. ‘Kun je het niet beter vernietigen ? Gewoon, hup, het open haard in.’

‘Ik heb geen open haard,’ zei ze.

‘Ik anders wel,’ zei ik. ‘Ik wil het best voor je meenemen, en dan verbranden. Dan zijn we er vanaf.’

‘Ja, maar dan slaan de dwergen misschien terug,’ zei ze.

Ik keek naar haar gezicht, wat ineens gesponnen en verkrompen was. ‘Dat gaat niet goed,’ zei ik. Ineens viel ze flauw. Ik bracht snel wat water voor haar.

‘D... die klok,’ mompelde ze.

‘Laat maar,’ zei ik. ‘Ik verbrand het wel.’

‘Nee, nee !’ gilte ze.

‘Waarom niet ?’ vroeg ik.

‘Dan komen we onder een vloek,’ zei ze. ‘En dan gaat het de hele wereld over, want het is zeer besmettelijk.’

‘Dat moet dan maar,’ zei ik. ‘Want dit is ook niks.’

Maar plotseling kon ik me niet meer bewegen. ‘Die dwergenklok is behekst,’ stamelde ik.

‘Ik zei het je toch,’ zei ze. ‘Laten we het maar laten zoals het is. Veel beter. Ik heb er mee leren leven. Misschien beschermd het wel tegen iets veel ergers.’

‘Zo kun je het misschien ook zien,’ zei ik. ‘Misschien is het een kruis wat je moet dragen, als een extra zintuig.’

‘Ja,’ zei ze. ‘Misschien kun jij er over schrijven en het raadsel oplossen.’

‘Ik zal het proberen,’ zei ik.

Ik ben toen weggegaan. De volgende dag bestond het huis van de buurvrouw niet meer. Het was zo ineens verdwenen. Ik heb haar nooit meer gezien, en ook haar moeder niet, ook al heb ik veel gezocht. Zo in het niets verdwenen, ook die dwergenklok. Nu vraag ik me af of het wel ooit echt bestaan heeft, of alleen maar in mijn fantasie of dwang gedachten. Ik heb soms het gevoel alsof het leven met mij een loopje neemt. Maar anderen zeiden dat het echt heeft bestaan. Of misschien was het een groeps-illusie ? Misschien is alles illusie ? En hier schrijf ik over. Ik probeer de herinnering hoog te houden aan mijn buurvrouw. Ze was een bijzonder mens. Ze gaf mij een rust die ik niet kon beschrijven, en dat terwijl ze in zo’n grote onrust leefde. Misschien heeft de dwergenklok haar meegenomen dieper het woud in ? Ik zoek nog steeds in de wildernis naar haar, maar dan bedenk ik dat dit misschien ook mijn kruis is, en mijn zintuig, waarmee ik moet leren leven. Het gemis van haar is groot, maar er zijn ook andere dingen. Ik kan over haar schrijven, en haar boeken lezen. Als ik Jijdans boekjes lees dan denk ik weer aan haar.

De dwergen dansen om hun klok,
Zij wonen hier al zo lang.
Nee, weg willen zij niet,
nog zoveel dingen te doen.
En daarom dreigen zij, dreigen zij :
Kom niet te dichtbij,
deze dingen zijn van mij,
ik, ik, ik, is alles waar ze aan denken,
Ik sta al lang in de rij,
voor een Jijdans

de sloot

Hij trapte de zwarte vissen van hem af toen hij de sloot uitkroop. Ze noemden het sloot, maar het was eigenlijk een rivier, en de vissen hadden hem geprobeerd naar beneden te trekken. Het was een heel gevecht geweest, maar nu was hij eindelijk aan wal, en haalde diep adem van opluchting. Het had niet veel gescheeld. Hij voelde zich meer dood dan levend. Toen hij thuiskwam viel hij zijn moeder in de armen. 'Waar was je toch, jongen?' vroeg ze bezorgd.

Hij vertelde haar het hele verhaal.

'Nee, daar moet je ook zeker niet komen,' zei moeder. Maar hij was erin gegaan om iemand te redden, en dat eerde ze. 'De zwarte vissen zijn een groot probleem, altijd,' zei moeder. Het was een koude dag in 1938. Toen de oorlog uitbrak toen herinnerde hij het zich weer, de zwarte vissen. 'Ze zijn aan land gekomen, moeder,' zei hij toen, 'de zwarte vissen.' Moeder knikte. 'De sloot is overstroomd, mijn jongen,' sprak ze. Toen ze later door de nazi's werd afgeschoten kon hij haar niet helpen. Zijn dromen waren kapot geschoten. Hij zou nu een zwarte vissen jager worden. Hij haatte de sloot. Er gebeurden daar vreselijke dingen, en hij wist dat het allemaal met de sloot had te maken. Het was een zwarte rivier vol met fabrieksvuil, vol met afval, en zwarte moordvissen die voor niets en niemand terugdeinsden. Als kind had hij er altijd al nachtmerries over.

Nu was zijn moeder er niet meer en hij zinde op wraak. In de winter vroor het, en hij ging op de sloot schaatsen. Er was zoveel vuil onder het ijs, zoveel afval. Alle zwarte vissen waren nu onder het ijs. Hij schaatste door, tot ver weg van de slootkant. Het werd ook steeds donkerder. Plotseling zag hij wat bewegen.

Het ijs was hier ook wat dunner. Hij ging languit op het ijs liggen en keek er doorheen. Nee, hij hoorde iemand kloppen. Er was iemand onder het ijs. Hij kreeg toen ineens de schrik van zijn leven. Het was het gezicht van zijn moeder. Hij begon te roepen, en begon het ijs open te trappen met de punten van zijn schaatsen. Plotseling zakte hij er doorheen, en werd direct gegrepen door de zwarte vissen, en diep naar beneden getrokken. Hij voelde zichzelf koud worden en stijf, en kon al snel zich niet meer verzetten tegen de zwarte vissen. Maar als zijn moeder nu vrij was, dan vond hij het best.

In de lente spoelde er een lichaam aan land. Het was zijn lichaam. Een man vond hem, en schudde zijn hoofd. De man vond dat hij op zijn zoon leek, alhoewel er niet veel meer van het lijk over was wat door de zwarte vissen was aangevreten. Toen de man thuiskwam vertelde hij het aan zijn zoon. De vrouw van de man schudde met haar hoofd. 'Hoe kun je onze zoon nu vergelijken met een lijk?' De man haalde zijn schouders op. 'Ik weet het niet.' De vrouw keek hem diep in zijn ogen. 'Je bent niet goed wijs,' zei ze langzaam. Ze gingen die avond vroeg naar bed.

'Je kunt zoiets niet maken,' zei zijn vrouw toen ze in bed lagen. 'Hij zou er nachtmerries van kunnen krijgen.'

'Onzin,' zei de man. 'Hier leert hij van.'

'Midden in de nacht staat de zoon bij hen in de slaapkamer. 'Ik ben niet van suiker,' zei hij. Toen ging hij weer weg. De volgende ochtend bij het ontbijt zei niemand wat tegen elkaar. Op een pot stond het hoofd van een vrouw. 'Die verdronken jongen zal ook een moeder gehad hebben,' zei de man opeens. Hij wees op het hoofd van de vrouw op de pot. Zijn vrouw pakte toen de pot en begon naar het gezicht van de vrouw op de pot te staren. 'Ja, maar deze weent. Ik zou niet weten waarom ze tegenwoordig een wenende vrouw op een pot zetten.'

'Verkoopt he,' zei de man. De zoon zei niets. Ineens begon hij zich niet goed te voelen en rende weg.

‘De moeder van de verdronken jongen,’ zei de man weer. ‘Dat moet wel deze vrouw zijn. Hier staat ze, op deze pot, wenend om haar zoon.’

‘Nee,’ zei de vrouw. ‘Je hebt grote fantasie, misschien wel door je empathie.’

‘Empathie spreekt altijd de waarheid,’ zei de man. ‘Empathie weet alles.’

‘Ja, en empathie heeft altijd gelijk,’ zei de vrouw.

De man pakte toen de pot en hield de pot ondersteboven boven de tafel, terwijl het spul wat erin zat eruit begon te druipen. ‘Nu is ze vrij,’ zei de man. Op dat moment kwam de zoon binnen. Hij was boos, en riep : ‘Ik ben niet van suiker, maar, maar !’

‘Zie, je lijkt echt op hem,’ zei de man.

‘Op wie ?’ vroeg de zoon.

‘Op die verdronken jongen die ik had gevonden,’ zei de man.

‘Oh, dat lijkt ?’ vroeg de zoon. ‘Ik ben niet van suiker, maar, maar !’

‘Maar wat ?’ vroeg de man. ‘Je bent hier om te leren.’

‘Nee !’ riep de zoon, en rende weer weg.

‘Zie,’ zei de vrouw, ‘je hebt hem erg overstuur gemaakt met al deze dingen. Hij probeert je duidelijk te maken dat je te ver bent gegaan. Misschien moet je het hem beter uitleggen.’

‘Ik bedoelde gewoon dat hij net zo moeilijk communiceert als dat lijkt,’ zei de man.

‘Wat ben jij grof,’ zei de vrouw. ‘Je hebt een goed hart, maar je kent je eigen verbeeldingskracht niet. Je hebt geen idee wat voor een effect dat heeft op

anderen. Ga naar hem toe.'

'Nee,' zei de man, 'hij moet hiervan leren.'

'Dan ga ik wel,' zei de vrouw, en stond op.

De jongen was op zijn kamer, maar wilde niemand spreken.

Even later stond de man op en klopte aan bij de jongen.

'Ga weg,' riep de jongen, 'jullie zijn misselijke ouders.'

'Zie, dat bedoel ik nu,' zei de man tegen zijn vrouw.

'Je hebt het er zelf naar gemaakt,' zei de vrouw.

Die avond gingen ze weer vroeg naar bed. Weer stond midden in de nacht hun zoon in de slaapkamer. Hij stond daar met een hakbijl en een mes.

'Zeg, ben je gek geworden,' zei de man slaperig.

'Zie,' zei de vrouw die ook was wakker geschrokken. 'Dat bedoel ik nu. Je maakt die jongen helemaal gek met je rare vergelijkingen.'

'Ik heb zeker gelijk gehad,' zei de man. 'Hij gedraagt zich alsof hij al dood is.'

'Ja, maar denk je niet dat jouw vreemde manieren hem zo hebben gemaakt? Je bedoeld het misschien goed, maar het lijkt net alsof je zelf ook al dood bent. Ik leef hier met twee doden, twee contactgestoorde mannen,' zei de vrouw paniekerig. Ze stond op en begon door het huis heen te rennen, te wenen, en paniekerig te doen, hysterisch bijna.

'Kijk wat je je moeder hebt aangedaan,' zei de man kalm.

'Nee, jij !' riep de zoon.

‘Mijn vergelijking was juist,’ zei de man.

‘Jullie zijn beiden niet goed snik !’ gilte de vrouw. ‘Jullie bedoelen het misschien goed, maar dit is misselijkmakend, ziekmakend, en het is ook ziek.’

Zwarte vissen waren op jacht. Ze lieten niet los. ‘De oorlog heeft me zo gemaakt,’ zei de man kalm.

‘Ja, mij ook,’ zei de zoon, die toen zijn hakbijl en mes op de grond liet vallen. De vrouw raapte het zo snel mogelijk van de grond, en borg het op. ‘Geen speelgoed voor jou,’ zei ze.

En ja, het was waar. De oorlog had hen zo gemaakt. Zwarte vissen waren aan land gekomen, in de uniformen gegaan, en maakten jacht op de families, in grote bloedlust, grote oorlogszucht.

‘Ik ben niet van suiker,’ zei de jongen, ‘maar de oorlog heeft iets met mijn hersenen gedaan. Ik ben niet meer dezelfde.’

‘Niemand is nog dezelfde,’ zei de vrouw.

Er werd toen op de deur geklopt. Het waren nazi's. Toen ze binnenkwamen werd het drietallig gezin afgeschoten. Hun lijken werden in de sloot geworpen, als voer voor de zwarte vissen. Na een tijdje spoelden ze weer aan op het land, en werden weer door andere families gevonden, waar het toen ook mis begon te gaan. Iedereen ging de fuiken in. Zo werd het land met de grond gelijk gemaakt en helemaal uitgehold, tot overstromen van de sloot. Het gehele land kwam onder water te staan, en de zwarte vissen hadden vrij baan. Een duivelser kwaad dan de zwarte vissen was er niet. Overal waar ze kwamen scheen het mis te gaan.

Een jongen trapte de zwarte vissen van hem af toen hij de sloot uitkroop. Ze hadden zich helemaal in zijn vlees vastgebeten. In het ziekenhuis moesten de vissen verwijderd worden. Maar dokters die zich eraan waagden werden ook

door de zwarte vissen gegrepen. Het was een hopeloze zaak, maar toch eindigde de oorlog eens, en trok de sloot zich weer terug, totdat het alleen nog maar een normale sloot was. En de zwarte vissen leken niet meer te bestaan.

Eens lang na de oorlog kwam een jongen met eenzelfde soort verhaal thuis dat hij was gegrepen door een zwarte vis tijdens het zwemmen in het meer. Niemand geloofde hem, want hij had verder ook geen wonden. Maar de jongen leed sindsdien aan zware nachtmerries, en ze hadden het vermoeden dat hij geestelijk zwaar ziek was. Hij klaagde veel over duizeligheid en kwam in een opvangcentrum terecht. Ook daar ging hij deze verhalen rondvertellen, maar niemand geloofde hem. Nachtmerries, zware nachtmerries, had hij. Hij durfde niet meer te slapen, en at bijna niet meer. Op een dag kwam hij iemand tegen die zei dat velen hetzelfde hadden meegemaakt als hem, maar dat ze zich isoleerden of geïsoleerd werden omdat ze niet werden geloofd. Ze kwamen veelal tot de conclusie dat ze nog steeds werden achtervolgd door de zwarte vissen die inmiddels aan land waren gekomen.

Op een dag ging de jongen schaatsen. Onder het ijs zag hij personen bewegen, en ze klopten van onderen tegen het ijs. Hij zag de gezichten van jongens, meisjes, vaders en moeders. Hij is toen op de kant gegaan en is toen gaan zoeken naar de grootst mogelijke steen, en heeft die toen op het ijs geworpen, opdat er een wak zou ontstaan waardoor de slachtoffers van de zwarte vissen voor eens en voor altijd vrij zouden zijn.

de omweg

Er was een vluchtroute, een omweg, om de gebouwen heen. Het was hier weelderige natuur, aangewezen door een kind. 'Ja, maar hij is nog maar een kind,' werd er gezegd. 'Ja, maar wat dan nog?' Het was een natuur verlichting van binnenin, heel subtiel, en het kind had daar de sleutels voor. Het was een bijzonder kind, en toen ze op de plaats aankwamen waar het kind altijd verbleef was het kind al weg. De lucht was vochtig, tropisch, vol natuur. Er was hier iets gebeurd. Men zocht naar het kind, maar het kind was nergens te vinden. Later vonden ze hem bij een rivier. 'Hier moeten we verder,' zei het kind, en wees naar een waterval. Er was daar een gangpad. Toen ging iedereen daar doorheen. Het bleek dat het kind de waarheid had gesproken, en daarom groeide het vertrouwen in het kind meer en meer.

'Welk kind is het?' vroeg men.

Er waren nu veel meer kinderen. Ook leken ze veelal op elkaar en zeiden dezelfde dingen. Toch was er verschil, groot verschil. Ze maakten een omweg. Niemand ging rechtsstreeks op het doel af. Dat zou te gevaarlijk zijn, en groot bedrog. Nee, het was iets literairs, een hemels gegeven. Deze kinderen waren genezers en wegwijzers. Om de gebouwen heen, niet van de gebouwen weg. Nee, het pad liep hier ergens doorheen.

de motorcoureur

We konden niet met elkaar. Onze werelden verschilden teveel.

Ze ging zo snel, wilde zoveel, terwijl ik sober was, trager.

Ze was altijd in de weer, terwijl ik dingen afwachtte.

Besluiteloos noemde ze mij. Ik miste kansen, zei ze, liet het gaan.

Maar ik wilde niet in de verkeerde boot springen.

Ik keek altijd de kat uit de boom.

Haar bomen hadden giftige besjes.

‘Ze zijn er ook niet om te eten,’ zei ze altijd.

De natuur was in ieder geval prachtig, met of zonder haar.

Het was alsof ze een deel van de natuur was, en ze zou altijd een deel van mijn leven zijn.

Maar we moesten door. We moesten verder.

We moesten iets van het leven maken zonder elkaar.

Met elkaar was de geschiedenis, en dat was er al, en zou er ook blijven.

Ik vroeg me af wat ons nu daadwerkelijk uit elkaar had gedreven.

Ik kon niet met haar leven, en zij niet met mij.

We waren te verschillend, maar ik had vragen die ik beantwoord wilde zien.

Het was allemaal nog te vaag, als een mist.

Ik hield juist zo van de verschillen. Waarom kon ik dan niet met haar ?

Ze ging te snel. Ik kon haar niet bijhouden. Haar bomen waren ook te hoog.

Ik viel er altijd uit als ik ze probeerde te beklimmen, en dan viel ik hard.

En kon ze dan niet helpen ?

Ik belandde in het ziekenhuis.

Zo voelde het.

De wonden gingen diep, en zij was niet het type van verpleegster.

Ze ruimde haar rotzooi niet op, sloeg dingen over, en ging altijd maar door.

Ze hield van snelle auto's.

Ik zei : Dat wordt je fataal.

Zij verongelukte.

Tenminste zo voelde het.

Het was een wereld apart, een muur tussen ons,

als tussen leven en dood, tussen ziekenhuis en kerkhof.

Ik probeerde haar terug te roepen, maar tevergeefs.
Ze was een motorcoureur, een waaghals, een stuntvrouw.
Ik kon daar niet mee leven, en zij kon zo ook niet leven.
Ze was al dood, over de kop geslagen.
Zo probeer ik het te verwerken.
Ik las het in de krant hoe zij was verongelukt.
Alles ging door kranten, want persoonlijk contact met haar was niet te krijgen.
Ik moest het altijd van anderen horen hoe het met haar ging,
en dan vervaagden altijd de grenzen.
Ze strooide haar goed en was dan weer weg.
Ze was een snelheidsduivel.
'Lees het nu eens beter,' zei ik altijd tegen haar.
Maar dat zei ze ook tegen mij.
Maar ik kon en wilde haar snelheid niet bijhouden.
Ze zag dingen over het hoofd, maar daar beschuldigde ze mij ook van.
Maar ik was immers geen motorcoureur.
Ik ging te traag, volgens haar, en dan miste ik dingen.
Maar ik had juist het gevoel alsof ik tot de diepere dingen ging.
Ze vond mij te gevoelig.
Zij was hard, en ging hard.
Als ik haar probeerde te stoppen dan vond ze me brutaal.
Het was ook gevaarlijk om dat te doen.
Ik voelde me telkens overreden door haar.
Ik was het slachtoffer van haar snelheid,
van haar gewaagde baan.
Ze was altijd heel gewaagd.
Zo kleeftte ze zich ook.
Ze had maar weinig aan, liet weinig aan de verbeelding over.
Ze besteedde nooit veel aandacht aan de bovenkleding,
maar was altijd bezig met onderkleding.
Dat verzamelde ze. Haar kasten hingen vol met ondergoed,
en dat gebruikte ze ook als bovengoed.
Het was voor haar de normaalste zaak van de wereld,
en vanwege deze hobby kwam ze ook met het beste van het beste aanzetten.
Het was een hele belevenis om in haar kasten te kijken,

of om te zien wat ze nu weer zou dragen, waarvan je van tevoren wist dat het niet veel zou zijn.

Ik denk dat haar ondergoed verzameling ons uit elkaar heeft gedreven.

Ze was er teveel mee bezig, en te weinig met mij.

Al ons geld ging daar aan op, en aan haar snelle auto's natuurlijk.

Elke dag een andere leek het wel.

Naar mijn herinnering droeg ze ondergoed ook nooit voor een tweede keer.

Ze droeg het en dan ging het of de kast in of ze gaf het weg.

Ik denk dat het door haar ondergoed is gekomen, haar lingerie.

Ze verkocht het ook. Ze had een lingerie zaak.

Daar ging al haar tijd in op, ook na het werk.

Ze was eigenlijk altijd werkende.

Ik was moe van haar, lag veel in bed, maar 's nachts was ik op, want dan sliep zij tenminste.

Ze voelde zich ook verwaarloosd door mij, maar wat moest ik ?

Wat moest ik met zo'n vrouw ?

Het was niet meer normaal.

Alles ging langs mij heen.

Zij leefde langs mij heen, en zo leefde ik natuurlijk ook langs haar heen.

Auto's en lingerie, daar ging het haar om, niet om mij.

Ik droeg haar naar haar graf toen ze was verongelukt.

We hebben haar begraven met haar vele lingerie,

maar iets ervan heb ik gehouden.

Iets ervan hangt nog steeds in de kast.

Ik kijk er soms naar, en dan herinner ik het allemaal weer.

Het is zwaar traumatisch, maakt me zwaar depressief, maar het inspireert me ook weer.

Het mes snijdt een beetje aan twee kanten. De munt heeft twee kanten.

Ik kan er niet omheen. Dit is een deel van mijn leven.

Deze snelheidsduivel heeft mij vertraagd, zwaar vertraagd,

opdat ik door de muur tussen leven en dood zou kunnen kijken.

Ik zie de brug.

Ik zie de muur niet.

Al die lingerie heeft ervoor gezorgd dat ik liever naakt ben.

Maar niemand begrijpt dit.

Ik heb teveel van het goede gehad.

Ik houd niet van bedekkingen.

Haar moeder was ook motorcoureur.

Het zal wel in de familie zitten.

Maar haar moeder was ook meer een naaktloper dan een lingerie loper.

Al met al voelde ik me een hoerenloper met zo'n familie,

ook al was ik met haar getrouwd.

Het kostte me zoveel.

Haar zus was ook motorcoureur, en haar vriendin.

Ik was een buitenbeentje.

Ik kon niet meekomen.

Ik was geen meeloper.

Toen ze verongelukte namen haar zus en haar vriendin haar lingerie winkel over.

Dat kon maar zo. Het was nog wel een ludieke actie.

Ze hebben het heel erg verbeterd, de winkel ging in een grote verbouwing.

Ze ging zo snel.

Daar ging ze.

Over de weilanden, als een vogel.

Over de daken, over de dorpen, op weg naar de eeuwigheid.

Moulderie

Moulderie heette ze. Ze had prachtige sandalen aan. Ik wist niet waar ze vandaan kwam. Ze scheen hier te wonen, maar ik had haar nog nooit eerder gezien. Ze was buitenlands. Haar tuin was natuurrijk, weelderig, en het was prachtig weer. Ik dacht dat er andere mensen woonden, maar die waren klaarblijkelijk alweer vertrokken. Moulderie keek me aan, alsof ze me al jaren kende. Het voelde heel vertrouwd. Ik was hier vroeger weleens geweest, toen er nog andere mensen woonden. Ze nodigde me uit binnen te komen. Er stonden hier allemaal rieten spullen en rieten stoelen. Het was een heel tropisch geheel.

Ze maakte wat brood klaar met plakken kaas. Toen aten we wat broodjes. 'Ik snap jou niet,' zei ze. 'Je komt zo met me mee alsof je me al jaren kent.'

'Het lijkt wel zo,' zei ik.

'Waarom ben je zo ?' vroeg ze.

Ik keek naar haar sandalen. 'Je bent zelf ook heel gastvrij.'

Ja, zei ze. Ik heb het al elf dagen vol gehouden hier. Ik trakteer mezelf. De andere dagen heb ik me afgezonderd gehouden.

En ik ben de traktatie ? vroeg ik.

Wat contact doet de mens goed, zei ze. Hoe je het ook wil noemen.

Ik knikte.

Ik wilde gewoon weten wie hier nu woonde, zei ik. Ik ken het huis van vroeger.

Vertel, zei ze.

Ik keek weer naar haar sandalen. Het is goed zo, zei ik.

Oh, ben jij er zo één, zei ze. Toch wel introvert.

Ik heb twee kanten, zei ik.

Ze keek me aan. Wat als ... zei ze.

Wat ? vroeg ik.

Wat heb je om je hals ? vroeg ze.

Een ketting, zei ik. Kreeg ik eens.

Van wie ? vroeg ze.

Het is goed zo, zei ik.

Je wil er niet over praten ? vroeg ze.

Ik keek naar haar sandalen.

Mooie sandalen, zei ik.

Ja, zei ze. Ze bewoog naar me toe en nam mijn hand.

Kom, zei ze toen, en trok me naar boven, naar het zolder. Ik keek er helemaal niet vreemd van op, Het was alsof ik haar al jaren kende.

Kijk door het raam, zei ze.

Ik keek naar de bomen, naar de prachtige natuur, naar haar tuin, zo weelderig. Ook op zolder stonden rieten spullen. Hier wil ik dat je slaapt, zei ze.

Er stond een bed met een deken op de matras. Het was verder een eenvoudig zolder.

Ik wil dat je me wat uitlegt, zei ze ...

Maar toen werd ik wakker. Het was maar een droom. Ik dacht na over vroeger. Ik kende geen Moulderie. Ik vroeg me af wat het betekende. Ik dacht aan haar prachtige sandalen. Hoe zou een mens zo iets kunnen bedenken? Het was hemels, en ook haar tuin. Misschien was ik wel in de hemel geweest. Ik liep toen naar wat boekjes die ik van een tante had geërfd. Ik had ze nog nooit gelezen. Ze lagen in een doos. Tot mijn grote verbazing ging het eerste boekje wat ik eruit greep over Moulderie. Ik begon als een razende te lezen. De letters duizelden voor mijn ogen, alsof ze tot mij sprak, alsof haar hand door de letters weer naar mij reikte zoals in de droom. Was ik wel echt wakker? Ik greep naar mijn hand en kneep, maar voelde niets. Nee, ik had niet het idee dat ik echt wakker was. Toen werd ik eindelijk wakker. Ik had wel net wat boekjes geërfd van een tante, en ik begon ze allemaal te lezen, maar nergens ging het over Moulderie ...

raadsels van de eerste en tweede wereldoorlog -
fragmenten van het 2021 winterboek van de onkrant

De eerste wereldoorlog en de tweede wereldoorlog waren de grootste evenementen van de vorige eeuw, van de jaren 1900, de meest kenmerkende ook voor dat tijdperk. De eerste wereldoorlog van 1914-1918 was de grote onafhankelijkheids-oorlog. Het Duitse rijk werd meer en meer opgeblazen, en voerde nu weltpolitik uit, wat een machtspolitiek was, een expansiepolitiek. Het Duitse rijk werd steeds gevaarlijker, als een tikkende tijdbom, al door de eerdere Duitse filosofen voorspeld. Daarvoor was er nog de realpolitik van Bismarck, wat een gematigde politiek was, die meer op handelsverdragen dreef, om zo de vrede te bewaren. Dat waren de jaren 1800, ook nog het tijdperk van de Duitse verlichting, de Duitse filosofen. Na Bismarck donderde Duitsland in een groot gat. Aan het eind van de jaren 1800 kwam Wilhelm II aan de macht, die Duitsland nog groter en machtiger wilde maken, nog dominanter, en zo ving de jaren 1900 aan. Het imperialisme kwam meer en meer opzetten en het nationalisme, wat de natuurmens begon te bedreigen. Het kolonisme kwam tot een hoogtepunt, en militarisme was het middel hiertoe. Ze vergaten de geestelijke natuur oorlog die gestreden moest worden, en materialiseerden het, verletterlijkten het en monopoliseerden het, met veel toeters en bellen, en veel tam-tam. Er werd niet veel meer aan de verbeelding overgelaten.

In de eerste wereldoorlog, de onafhankelijkheids-oorlog, viel het grote Duitse rijk, en werd flink ingekort. Het verloor zijn kolonien. Ook zijn maat, het grote Oostenrijks-Hongaarse rijk, viel. De natuurmens kon ontsnappen aan het imperialisme, ontsnapte uit deze mongolen stad, maar toen kwam Duitsland in de tweede oorlog nog groter opzetten onder Himmler en Hitler. Himmler, de leider van de SS en de gestapo en grote baas van de concentratie kampen, was de rechterhand van Hitler. De natuurmens kon niet ontsnappen, en ging

weer aan het kruis. De natuurmens moest leren volharden. Het was het mechanisme van de onontkoombaarheid, van de onweerstaanbaarheid, dat goede herders altijd de veilige schuilplaats verlaten om op zoek te gaan naar het verloren schaap. Het was iets shamanistisch. De natuurmens moest dieper de onderwereld in. Het grote Duitse imperialistische kwaad had teruggeslagen, had zichzelf gespecialiseerd, professioneel gemaakt, tot dokters. Dokter Mengele was gekomen, de eigenlijke poppenbaas van het nazi rijk. Duitsland kon terugslaan door medicalisatie. Duitsland kon terugslaan door voodoo. De heks had een nieuw en onaantastbaar gif gebrouwen. Snel ging het zich vervormen. Als een snelle slang gleed het overal doorheen. Niemand kon het meer vangen.

Gelijk oplopend met deze oorlogen waren de Tarzan boeken, over de wildernis mensen, over hun strijd met de aardse systemen. Tarzan zocht het kwaad op om het te verbreken. Hij ging het niet uit de weg. Ik heb altijd een haat-liefde verhouding met die boeken gehad, omdat Tarzan soms zijn eigen opgeblazenheid had, maar het bevatte wel belangrijke levens-principes. Het waren allemaal onafhankelijkheids-oorlogen. De twee wereldoorlogen zijn de balken van het kruis, het strijden en het lijden. De mens ontkomt niet, maar moet er dieper in, ook vanwege het goede herder principe. In de verhalen van de tweede bijbel is dit ook de strijd tegen de farmaceutische geleerden, wat gewoon schurken zijn. Deze grote oorlogen houden voortijdse principes verborgen. De zegels moeten verbroken worden. Wat voor mysterie was Duitsland in de voortijd ? Het moet ergens vandaan zijn gekomen. Het Israelitische zegel moet verbroken worden, het Egyptische zegel, het Griekse zegel, en zo ook het Duitse zegel, opdat we de diepten van de voortijd gaan zien waaruit al deze dingen voort zijn gekomen. Er liggen veel diepere verhalen aan ten grondslag. Nu is alles chaos, maar de mens moet opnieuw onderwezen worden.

De eerste en tweede wereld-oorlogen, centrale kenmerken van de jaren 1900. Wat stelt het voor ? De eerste wereldoorlog was de grote onafhankelijkheids-oorlog. Ze wilden af van het monsterlijke imperialisme wat gevoed en gepushed werd door Duitsland en zijn bondgenoot Oostenrijk-Hongarije. De natuurmens wist van zijn ketenen te ontsnappen door de verhongering tegen

het machts-materialisme, en beide machtswaaninnige en grootheidswaaninnige monsters die alsmaar meer wilden vielen. Duitsland was nog maar een klein eilandje vergeleken met wat het was. Dit alles gebeurde in de jaren 1910 (1914-1918). Maar Duitsland sloeg terug, en werd het fundament van het nieuwe medinazi wereldrijk. De mens moet leren dat de bevrijding lag in de diepte van de jaren 1910. De tiender jaren zijn de bevrijding van de veertiger jaren dus. Er ligt een levensprincipe van de natuur verborgen in de eerste wereldoorlog, waaruit ook de Tarzan boeken zijn voortgekomen, die liepen van de jaren 1910, tot de jaren 1940. Het spoor loopt dus helemaal terug tot de tiender jaren. De Tarzan boeken gaan over de bevrijding en emancipatie door de natuur, loskomen van stads en imperialistisch conformisme en monotonisme.

De tiender jaren van 1900 moeten dus opnieuw tot leven komen. Wat voor literatuur treffen we daar ? We zien het verhaal van Peter Pan, met dezelfde boodschap : Terug naar de natuur, wordt weer kinderen. Ga weer spelen. Al met al is er in de diepte van de tiender jaren bevrijding van de veertiger jaren. Het is een verlichting, en die ligt in de literatuur.

Telkens weer is er een wisselwerking tussen de eerste en tweede wereldoorlog, als een draai mechanisme. Het is een lift. De mens moet dieper en dieper. De mens kan niet ontkomen. Het is onontkoombaar. Maar de mens kan wel leren. De tweede wereldoorlog is de keerzijde van de emancipatie van de eerste wereldoorlog, waaraan ook nog de Duitse verlichting en de Duitse reformatie aan vooraf gingen (jaren 1500 tot jaren 1800). Toch hoort de tweede wereldoorlog daarbij. Wat moet de mens immers zonder kruis ? En het kruis kan draaien. Het wijst terug op de eeuwige principes van de voortijd. De eerste wereldoorlog was de Exodus van de jaren 1900 en de tweede wereldoorlog was het Leviticus van de jaren 1900. Daar zit dus diepere en dubbele betekenis in.

Er is geen Exodus zonder Leviticus, en geen Leviticus zonder Exodus, en het pad gaat terug tot Genesis, tot de voortijd.

Zo sterf je in de veertiger jaren, wordt je gelijkvormig als de veertiger jaren, wordt moeder aarde bevrucht met bloed, en kom je tot opstanding en

wedergeboorte, tot opname, in de hemel van de eerste wereldoorlog, van de tiender jaren. Dat is wat zowel het Peter Pan boek uitbeeldt, als de Tarzan boeken.

Zo gaat dat ook met kinderen die in nazi of medi nazi gezinnen opgroeien, die geprogrammeerd zijn tot het zijn van zo'n nazi, maar dat van binnen niet zijn, en die dan tot ontwaking komen en emanciperen.

de 1984-samenleving - sterk worden in proza

Een schande dat er in 2021 nog steeds arme landen bestaan.

Laat zien dat de rijke landen in een illusie leven.

Openbaring 3:17 laat zien wat ware armoede is :

Omdat gij zegt: Ik ben rijk en ik heb mij verrijkt en heb aan niets gebrek, en gij weet niet, dat gij zijt de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en naakte.

Ik had een droom over een nummer wat in de zeventiger jaren nooit de aarde heeft bereikt, een nummer genaamd iets als : 'Want some help'. Ik ging naar de bank en er stond iemand naast me die van zijn oma 78000 euro had geerfd. Ik controleerde telkens of ik mijn pasje nog had. Ik was ergens in een gebouw met een laptop waarop een naakte vrouw haar geslachtsdelen ten toon spreidde, alsof het fruit van de groenteboer was. Een mens kan vreemd dromen. Ik scheen het nummer 'Want some help' ook te kennen. Elkaar helpen is in deze wereld niet echt aan bod. Iedereen leeft en denkt voor zichzelf. Liefde en zorg is ver te zoeken, of het wordt verkocht, vaak ook nog tegen asociaal hoge prijzen, en met bedreigingen dat als je niet op komt dagen voor de zorg, dan moet je honderden euro's per keer betalen. We leven in een

bizarre wereld. Ja, mensen, dit is de realiteit. Als je door de psychiatrie van je angsten wil worden afgeholpen in dit land en je komt niet opdagen vanwege diezelfde angsten, dan wordt je portemonnee extra uitgeschud. Dit maakt je natuurlijk nog banger en zenuwachtiger, zodat je helemaal niks kan doen. Dit zijn de schurken die achter de schermen de touwtjes in de hand hebben, ook van de regeringen. Dit is dokter Mengele, die zijn geld verdiend door het mentaal martelen van mensen. Zij die nooit waren ontwaakt tot 1984 zijn het nu wel. Dit was al tijden aan de gang, wat nu gebeurt. Ha ha ha, ik lach me dood, strakjes zit ik weer in nood, zong Tol Hanse, en dat moeten we dan maar doen soms, erom lachen, want deze mensen zijn stapel en stapelgek. Het is proza, ze leven door een script. Het zijn acteurs. Openbaring 3 zegt ook : 'Ik weet uw werken, dat gij de naam hebt, dat gij leeft, maar gij zijt dood. Wees wakker en versterk het overige, dat dreigde te sterven, want Ik heb geen van uw werken vol bevonden.'

Moeten wij dan niet door een hoger script gaan leven, als hemelse acteurs ? Moeten wij dan niet de hogere proza ontvangen ? Dit vraagstuk kan alleen literair opgelost worden. En literatuur gaat over allerlei dingen, zoals in mijn droom, en toch hoort het er allemaal bij. Dit is een literaire realiteit of onrealiteit, en niet anders. Met de botte bijl is er nog nooit iets bereikt. 'Niet door macht, noch door geweld, maar door proza.' In mijn droom was het oorlog. Er was een nieuw, literair Mekka.

We mogen bezig zijn met proza, en ook stil worden om het hemelse proza te ontvangen, door je eigen scripts af te leggen. Alles moet een plaatsje krijgen, in de hogere literatuur. Proza loopt overal doorheen. Ik gaf de vrouw in de droom een symbolische kus in de lucht, als een gebaar. Ze was de Proza. Ik liep toen weg uit het gebouw en liep door de stad met het wonderbaarlijke nummer 'Want some help' in mijn hoofd. Toen ik terugkeerde naar het gebouw, waar ik ook een woning scheen te hebben, zocht ik naar de laptop, maar het was er niet meer. Wel was er een andere, veel kleinere, witte laptop in een gekantelde halve maanvorm. Er was niet echt een scherm, maar het was een voelscherm, dus niet zozeer iets om te zien, maar om te voelen. Een gevoelscomputer dus, en dat is wat de Proza is. Het gaat door hele andere zintuigen dan alleen maar het oog. Die zintuigen wekken dus wel een nieuwe

visie op.

Wij mogen ontwaken tot literair treinverkeer, en de literaire vogelvluchten ontvangen, als wij daarvoor open staan. Ik stond dus in de bank in die droom, en raakte in gesprek met de jongen van de erfenis. Het was een hele aardige jongen. Ik was niet echt bij het gesprek. Ik zat de hele tijd te controleren of ik al mijn pasjes en verdere bezittingen nog wel had. Wij moeten namelijk alles toetsen aan het hogere bezit, en niet zomaar meegesleurd worden met aardige jongens en interessante vrouwen. We mogen symbolisch gebaren maken met een zekere gezonde en veilige afstand, want het gaat immers om de hogere technologie die ver weg dichtbij kan maken onder zekere voorwaarden. Het is een gevoel-op-afstand computer.

Openbaring 3 zegt : 'Ik raad u aan van Mij te kopen het gelouterde goud.' Niet alles wat blinkt is goud namelijk. Wij moeten alles toetsen aan hoger treinverkeer. Hebben wij al onze hemelse pasjes wel ? Staan wij wel ingeschreven in de hogere principes ? Nu, in de 1984 samenleving, zien wij hiervan de schaduwen. Wij moeten het daarom hogerop zoeken.

Onze proza moet sterk worden, ons literair begrip, niets anders. Dat is ware sterkte. De zogenaamde sterkte op aarde is daar maar een schaduw van. In die zin moeten wij dus ons 'vervrouwen'.

de komst van de vierde golf corona

Het enige dat nodig is voor de triomf van het kwaad, is dat goede mensen niets doen.

– Edmund Burke (1729-1797)

Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet. Waart gij maar koud of heet!

Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch heet, noch koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen.

Openbaring 3:15

We moeten goed in de gaten blijven houden dat er twee corona's zijn, dat er een hemels corona is, de natuurmuur, als een visnet, en een aards corona, het corona van het beest, die iedereen een merkteken wil opplakken. Het corona van het beest is een plakmacht die niet los wil laten, zijn macht niet wil loslaten, en zelfs wil vergroten, expansie-zucht dus. Beiden komen tot de oppervlakte. Het natuurcorona ontmaskert het chemische stadscorona. Het natuurcorona zegt : Houd afstand, kom niet tot snelle conclusies, heb geen vooroordelen, onderzoek alle dingen, terwijl het stadse corona codes maakt voor de mensen, een apartheid opricht, de trots van de selectieve empathie, als overmoedige snelheidsduivels. We zien de plagen komen in het boek Openbaring, als golven over de aarde, en het beest wil zich niet bekeren. Voor de vrouw, hen die zich niet vermannen, maar vervrouwen, want voor de vrouw is er een schuilplaats in de wildernis, waar ze op arendsvleugels naartoe zal gaan. Dit is op de vleugels van het hemels corona van de natuur wat de mens opneemt, het natuurcorona wat weer afstand brengt voor overzicht, inzicht en doorzicht, ook voor nachtzicht. Het hemels corona is het herstel van de natuur en van de natuurvrouw, een middel om uit de stad los te breken, uit het stadse harnas, om tot de wildernis te kunnen gaan. Het hemelse corona breekt de gevangenispoorten open. Het is een nieuwe, hemelse taal op de tong.

Het beestcorona vervolgt de vrouw, en ook het mannelijk kind wat zij baart. Er wordt gesproken van een mannelijk kind, niet zomaar een man. Er wordt gesproken over een zoon. De mens moet zich dus niet vermannen, maar verzonen. Deze zoon zal namelijk tot goede herder worden en een ijzeren herdersstaf ontvangen om zichzelf en de schapen te kunnen verdedigen. Dan zal deze zoon opgenomen worden. In deze strijd is er dus opname, door het hemels corona. Strijd om in te gaan dus, want zonder strijd komt men niet binnen. Dit is de strijd van de goede herder die om zijn schapen geeft, ook om

de verloren schapen. De goede herder eet dan ook niet het vlees van de schapen. Hij zaait rijkelijk, is niet gierig en kortaf. De boodschap van afzondering en eenlingenschap is een van de belangrijkste boodschappen van de gnosis, maar tegelijkertijd een van de gevaarlijksten, want het kan gemakkelijk overgaan in puur egoïsme. Nazi's verletterlijken deze boodschap en worden koude persoonlijkheden hierdoor. Er hangt maar een hele, hele dunne sluier tussen, dus je moet wel verfijnen, anders kom je er niet doorheen.

Bittere, kortaffe, zwart-witte mensen in de gnosis komen wij veel tegen. Mensen die alle gnosis voor zichzelf houden, weinig zaaien, weinig delen, of helemaal niet delen met anderen, of ze verkopen het voor een hele dure prijs. Dan gaan ze zich meer met de buitenkant bezig houden dan met de binnenkant, en dan is het puur presentatie-gericht. Zulke mensen zitten er tussen, en zij zijn verraders van de kudde, huurlingen. Het zijn rovers in herdersvermomming. Ze zetten de kudde tegen elkaar op, en ze leven van het vlees. Je mag dit niet zeggen, dat niet zeggen, want ze beoordelen alles naar vormen en uiterlijkheden, dus dan moet je leven door hun codes en met hun pasjes. Het is aan de oppervlakte gekomen, de macht van controle zucht. Het is een boodschap dat je weg moet uit de schaapskooi vanwege al die overcontrole, om zo te gaan tot de buitenste duisternissen, op zoek naar het verloren schaap. Het is dus belangrijk dat dit zich allemaal manifesteert, dit beest wat uit de zee komt. Ze willen een vals medisch naamkaartje voor je maken opdat je hun bezit bent, maar er is dus een schuilplaats in de wildernis. Toen het volk beneden het gouden kalf maakte was Mozes op de berg om de hemelse leer te bestuderen, net als David in Psalm 1. En Mozes zal weer van de berg afdalen. Ook is Noach weer een ark aan het bouwen, en ditmaal is deze ark van hemels vuur. Wij worden dus zeer zeker niet als wezen achtergelaten. Wij mogen actief deelnemen aan het verzet. Zoals wij al zeiden : 'De tweede wereld oorlog is nog niet afgelopen.' Zo komt nu dat beest in al zijn afschuwelijkheid naar boven aan de oppervlakte om zich te manifesteren. Het is een test voor de mens. De mens kan nu niet meer neutraal blijven, of lauw zijn. Kies dan heden wie gij dienen zult.

Het hemels corona roept vanuit de natuur. Het is een mooi corona, een hemelse legerorde, maar op aarde zijn de deserteuren, waar een deserteuren

corona is, een corona van verraders. Ook dat is een geestelijk corona, en het tast de hersenen aan. Daarom zijn restricties geen overbodige luxe. Als de hemelse corona komt, dan is dat als een hemels zicht, waardoor juist het deserteuren corona van het beest zichtbaar wordt. Deze structuren waren er altijd al, zoals iedere verzetsstrijder weet, maar nu zijn je ogen ervoor geopend. Niets gebeurd voor niets. Het is al gebeurd, maar nu pas ga je het zien.

Zijn we dan hopeloos verloren ? Nee. Alle voorzieningen zijn al getroffen. Kom aan boord. Wees geen gierige rover meer, geen kortaffe schijnheilige, maar wees een zaaier, een goede herder. Vervrouwen en verzonnen, daar komt het op aan, opdat de beloftes van Openbaring ons deel worden, en wij los kunnen komen van het vleeselijke totalitaire mannenvlees, de ijsskoude stropdas-economie, wat letterlijk een stropdas is.

De vierde golf corona slaat hard en snel om zich heen. Let goed op de landen wat ze doen. Let goed op deze landen wat je er van kunt leren, persoonlijk. Deze dingen moeten gebeuren. Er is geen tijd om onverschillig te blijven. 'Het enige dat nodig is voor de triomf van het kwaad, is dat goede mensen niets doen,' zei Edmund Burke (1729-1797). Deze dingen moeten aan het licht komen, als een oproep. En deze oproep is nooit indringender nodig geweest dan in deze generatie van 'laf en lui' waarin geestelijke zware laksheid met de paplepel wordt ingegoten. Zowel het hemelse corona als het aardse corona zijn alarmen van de ark die de mens roepen binnen te komen. Het water is aan het stijgen. Neutralen zullen achterblijven en door de stromen meegesleurd worden.

Ook wij moeten verzegeld worden door de hemelse zegels, en geen aardse verzegelingen, beesten-merktekens, aannemen. De hemelse zegels van het hemelse corona, van de hemelse ark, waardoor we herkend zullen worden en beschermd zijn zegels die we in ons denken mogen ontvangen, in ons hart, maar ook in onze monden, en in onze handen en voeten. De handen hebben we nodig om te werken, te zaaien, en de voeten hebben we nodig om in rechte wegen te wandelen in deze duistere tijden, en zo mogen wij de arendsvleugelen ontvangen, de vleugels van het hemelse corona, om tot de schuilplaats in de wildernis te gaan.

Laten we kijken naar de taak van die hemelse arend :

En ik zag en hoorde een arend vliegen in het midden des hemels, die met luider stem zeide: Wee, wee, wee hun, die nog in het aardse leven.

Openbaring 8:13

En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels en hij had een eeuwig evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie

Openbaring 14:6

Hier blijkt de volharding der heiligen

Openbaring 14:12

Openbaring was destijds een allegorie door verzetsstrijders geschreven tegen de opkomst van het romeinse wereldrijk, waarvan de beeldspraak vandaag de dag nog bruikbaar is, want de geschiedenis herhaalt zich. Wij mogen dus in de strijd niet werkeloos toekijken vanuit onze luie stoel achter de geraniums. Wij moeten blijven zaaien, opdat er een grote oogst zal zijn. Zaai niet karig, opdat je oogst niet onvoldoende zal zijn. Bedenk altijd : Wat je zaait zul je oogsten.

dinsdag preek de vierde golf corona – chawila, de baarmoeder van het paradijs
– where eagles dare

Twee dingen zijn oneindig: het universum en de menselijke domheid; en ik ben niet zeker van het universum.

– Albert Einstein (1879-1955)

En aan de vrouw werden de twee vleugels van de grote arend gegeven om naar de wildernis te vliegen, naar haar plaats, waar zij onderhouden wordt buiten het gezicht van de slang.

Openbaring 12:14

De vrouw is het overblijfsel wat zich niet heeft vervuild met de werken van de stad. Het is het volk dat wil terugkeren tot de natuur. Zij ontsnapt uit de stadse gevangenis, uit het systeem van het beest. Zij voelt haarzelf verkracht, gedwongen, ontheilgd. Zij voelt haarzelf vies, of misschien voelt zij al helemaal niks meer, en is zij totaal verslagen, ontmenselijkt, van haar waardigheid beroofd. Hoe gaat die ontsnapping ? Zeker is dat zij in de wildernis een geneesmiddel vindt. Maar dit geneesmiddel roept al op een afstand tot haar en geeft haar de adelaarsvleugels. Hoe werkt dat precies ? We hebben het over het oeroude yeshua principe van Israel en van Egypte, het principe van de goede herder of goede herderin. Jesaja 61 zegt het zo :

De hemelse kennis is op mij, omdat de hemel mij geroepen heeft; Hij heeft mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen een jaar van het welbehagen van de hemel en een dag de hemelse wrake ; om alle treurenden te troosten, om over de treurenden van Sion te beschikken, dat men hun geve hoofdsieraad in plaats van as.

De ontsnapping ligt er dus in dat je anderen laat ontsnappen. Het is niet ego-gericht. Je hogere zelf ligt collectief door alles en iedereen heen. Dat is geen ego-trip. Je neemt zovelen geestelijk en shamanistisch mee. Zij hebben de sleutels. Zij zijn de sleutels. De adelaarsvleugels zijn dus degenen die je met je meedraagt.

In de steen van Chawila in het eeuwig evangelie staat hierover dit verhaal, in hoofdstuk 9 :

Susanna

1. Susanna was een heel bijzonder meisje. In de nacht kreeg ze altijd vleugels, en vloog ze naar verre landen. Maar als de ochtend viel verloor ze haar vleugels altijd weer, en daarom moest ze altijd op tijd terug zijn, voordat de zon opkwam. Op een nacht nam een heks haar gave van haar af. In ruil daarvoor kreeg Susanna vlindervleugels en een kroon van veren, maar ze kon nooit meer naar huis.

De heks bracht haar naar een plaats waar het altijd nacht was. Hier waren een heleboel meisjes zoals haar, maar de nachten duurden er heel lang, en als een nacht was afgelopen dan kwam direkt de volgende nacht. Wel kregen ze allemaal na elke nacht een steentje aan hun halskettingen erbij.

Die steentjes waren helemaal wit en werden morgenstenen genoemd. Als hun halskettingkjes helemaal vol waren met steentjes dan mochten ze de reis maken naar de plaats waar het altijd dag was.

Daarvoor moesten ze door een hele lange donkere tunnel heen waar de oudste mannetjes woonden die bestonden. Na een hele lange tijd mocht Susanna de reis gaan maken.

Toen ze in de tunnel met de oudste mannetjes die bestonden kwam klampten sommige mannetjes haar direkt aan. 'Help ons,' zeiden ze. 'We kunnen niet lopen. Draag ons naar het morgenland.'

2. 'Maar natuurlijk,' zei Susanna, en droeg zoveel mannetjes met haar mee als ze kon. Maar de andere meisjes die met haar waren zeiden tegen de mannetjes die hen aanklampten : 'Zorg zelf maar dat je in het morgenland aankomt.'

3. Verderop kwamen ze bij een grote waterbron aan. 'Kun je ons wat water geven,' vroegen de mannetjes aan Susanna. 'Onze handen zijn te slap om water te scheppen.'

4. 'Maar natuurlijk,' zei Susanna, en gaf hen allemaal te drinken. Maar de andere meisjes namen alleen maar water voor henzelf. Na een hele lange tijd lopen kwamen ze eindelijk aan bij de rots die de ingang naar het morgenland blokkeerde.

Een klein mannetje zat op de rots en vroeg aan hen allen waar ze de mannetjes hadden. Aan Suzanna's rug hingen er een heleboel, maar de andere meisjes zeiden lachend dat de mannetjes zelf maar moesten lopen.

'Dat is nogal erg dom van jullie,' zei het kleine mannetje op de rots. Zodadelijk schuift de rots namelijk van de ingang weg, en zal het vuurgordijn dat de ingang nog verspert door de tunnel heengaan. De mannetjes zullen hun dragers hiertegen beschermen.

'Geef die mannetjes hier,' riepen de meisjes naar Susanna.

5. 'Ga ze zelf maar halen,' zei Susanna. En toen zetten de meisjes het op een lopen naar het begin van de tunnel waar de oude mannetjes zaten. 'Spring snel op onze ruggen,' zeiden de meisjes, 'dan brengen we jullie naar het morgenland.'

6. 'Vanwaar jullie bereidheid ineens?' vroeg één van de oude mannetjes.

7. 'We hebben ons bedacht,' zei één van de meisjes. 'En we zullen jullie ook te drinken geven bij de bron.'

8. 'Zo zo,' zeiden de mannetjes, en stapten op de ruggen van de meisjes. Toen ze bij de bron aankwamen gaven de meisjes hen te drinken, en na een lange tocht kwamen ze eindelijk bij de ingang naar het morgenland aan.

De rots was inmiddels al weggeschoven, en het vuurgordijn staarde hen aan. Ze hadden allemaal zoveel mogelijk mannetjes op hun rug genomen, zodat ze goed tegen het vuur beschermd zouden worden, maar ineens sprongen de mannetjes van hun ruggen af en liepen door het vuur naar binnen.

Direkt begon het vuurgordijn op hen af te komen, en zo moesten de meisjes zo hard mogelijk terugrennen als ze konden.

De sleutel ligt dus in de anderen. Maar als je anderen helpt met bijbedoelingen en niet vanuit empathie en zorgzaamheid, dan heeft het allemaal geen waarde. Dat is de moraal van het verhaal van Susanna. Je mag dus nooit mensen helpen met een verdraaid hart, met een verborgen agenda om er slechts zelf beter van te worden. Het is zo dat je zelf wordt geholpen als je anderen helpt, maar dat gebeurt in het mysterie van de ware empathie. Zo zijn er een

heleboel mensen die bijvoorbeeld geen vlees eten omdat ze bang zijn dat hun gezondheid anders ten onder gaat, en niet vanwege empathie naar dieren. Het zal hen niet baten. De dieren zullen zich aan hen vastklampen, maar bij de poort van het morgenland zullen de dierenzielen hen verlaten, want ze hebben het slechts voor henzelf gedaan. Zo zijn er veel meer voorbeelden. Werk daarom aan je karakter, aan het zuiveren van je hart. Zomaar goede werken doen gaat je dus niet helpen.

Chawila is een plaats in het paradijs in Genesis 2 :

10 Er ontsprong in Eden een rivier om de hof te bevochtigen, en daar splitste zij zich in vier stromen. 11 De naam van de eerste is Pison; deze stroomt om het gehele land Chawila, waar het goud is; 12 en het goud van dat land is goed; daar is de balsemhars en de steen chrysopraas.

Chawila is dus het land van het goede goud, van het goede karakter en het zuivere hart. Er staan wel meerdere verhalen in de steen van Chawila van het eeuwig evangelie. Een kenmerk van de arend die de vrouw tot de wildernis brengt is dus dat hij het eeuwig evangelie verkondigt en dit ook heeft doorleefd. Chawila is een land dieper in het paradijs, en wordt ook beschreven als het land van Ismael waar hij naartoe trok, in de wildernis. Chawila wordt ook genoemd Chuwl, Chowla, Gowlah, of Gly, en dit betekent openbaring, naaktheid, wat ook een kenmerk is van hen die in het paradijs leven, en dat is dus iets symbolisch. Het is een onsluiering, een ontmaskering, en men komt zo tot een hemels script om daarnaar te leven, als hemelse acteurs. Chawila, Gly, is het geheim van de schepping, en het is de opslagplaats van het hemelse zaad, dus iets heel dieps.

We zien het geheimenis terug in het boek Daniel. Dit zijn allemaal boeken van het verzet, maar het westerse christendom verletterlijkte het en maakte het corrupt.

‘Ik had in de nacht een gezicht en zie, de vier winden des hemels brachten de grote zee in beroering, en vier grote dieren stegen uit de zee op, het ene verschillend van het andere. Het eerste geleek op een leeuw, en het had

adelaarsvleugels. Terwijl ik bleef toezien, werden het de vleugels uitgerukt, en werd het van de grond opgeheven en op twee voeten overeind gezet als een mens, en werd het een mensenhart gegeven.'

Daniel 4:2

Nebukadnezar was half mens, half beest, zoals veel Babylonische goden. Nebu is de god van wijsheid en van de Schrift. Het beeld wat Nebukadnezar in zijn droom had gezien had een hoofd van 'goed goud'. Daniel zei hierover :

Daniel 2

36 Dit is de droom, en de uitlegging daarvan zullen wij de koning zeggen:

37 Gij, o koning, koning der koningen, aan wie de God des hemels het koningschap, macht, sterkte en eer geschonken heeft, 38 ja, in wiens hand Hij de mensenkinderen, waar zij ook wonen, de dieren des velds en het gevogelte des hemels heeft gegeven, en die Hij tot heerser over die alle heeft gemaakt - gij zijt dat gouden hoofd.

Chawila is het land van het goede goud, een dieper gedeelte in het paradijs. Nebukadnezar betekent de wachter van het hoofdsieraad. In het eeuwig evangelie is er dus de steen van Chawila, of in het Aramees : het sieraad van Chawila, wat dus een hoofdsieraad is. Dit boek bestaat uit veertien sprookjes. Aan het einde van het boek is er een verhaal genaamd : Jezus (yeshua) en de Draak.

Genesis 2

11 Een daarvan is de Pison; die stroomt om heel Chawila heen, het land waar goud gevonden wordt. 12 Het goud van dat land is uitstekend, en er is daar ook balsemhars en onyx.

Balsemhars is scheiding in de wortels, en onyx is kastijding, wit maken.

Uitstekend is in de Hebreeuwse wortels : gehoorzamen.

Ook Babylon betekent scheiding, wat wijst op afscheiding en onderscheiding.

Iedereen moest in Babylon het gouden beeld wat Nebukadnezar had laten

opstellen aanbidden, want anders zouden ze in de vurige oven geworpen worden. Iedereen moest neerbuigen voor dit beeld. Maar Babylon kreeg een 'change of heart.' In het Grieks is goud een beeld van de baarmoeder. Het is een beeld van loutering. Deze beelden waren in Babylon heel corrupt geworden, maar uiteindelijk kwam Babylon weer tot zijn verstand. Na de verletterlijking vindt er vergeestelijking plaats, en dat is wat de opname is. Als na de Babylonische verwarring schepping plaatsvindt, dan mogen we met Jesaja zeggen : 'dat men hun geve hoofdsieraad in plaats van as.'

Zo mogen we tot een beeld komen van wat de adelaarsvleugels inhouden. Laten we kijken naar een ander verhaal in de steen van Chawila, in hoofdstuk 6 :

De Twee Zusters

1. Er waren eens twee zusters die water moesten putten bij een waterput. Op de put zat een mannetje die hen te drinken vroeg. 'Ga zelf water halen,' zeiden de twee zusters.
2. 'Maar ik heb geen emmer,' zei het mannetje.
3. 'Ga dan maar eerst een emmer halen,' zeiden de twee zusters.
4. 'Kan ik niet gewoon in jullie emmer naar beneden, dan kan ik daar wat water drinken en zorgen dat jullie emmer volkomt. Ik zal jullie er rijkelijk voor belonen,' zei het mannetje. Hij liet de twee zusters wat goudstukken zien, en de zusters stemden in. Ze lieten het mannetje aan de emmer aan een touw helemaal naar beneden gaan. Het mannetje stapte uit de emmer ging op een klein platform staan, en legde een schorpioen in de emmer. Toen de twee zusters de emmer terug hadden met de schorpioen erin waren ze woedend. 'Wacht maar, mannetje,' zei één van de zusters, stapte in de emmer en liet haar zuster het touw vieren om zo beneden te komen. Maar het mannetje was in geen velden of wegen te bekennen. De twee zusters hadden ook nog een jongere zuster, en de volgende keer lieten ze haar naar de waterput gaan. Het mannetje zat er weer, en vroeg ook aan dit meisje of ze hem wat te drinken wilde geven. Het meisje gaf hem direkt te drinken. 'Omdat je zo behulpzaam bent geweest,' zei het mannetje, 'zal je emmer altijd vol blijven.' Het meisje

ging weer naar huis en vertelde alles aan haar zusters. En inderdaad, zodra de emmer bijna leeg was raakte de emmer weer vol. Direkt zochten haar zusters een andere emmer op en gingen terug naar de waterput. Weer zagen ze daar het mannetje. 'Zo,' zeiden ze. 'Zullen we jou eens goed te drinken geven ?' Het mannetje knikte, en ze gaven hem goed te drinken. Het mannetje dronk de hele emmer leeg. Maar toen ze voor de tweede keer de emmer omhoog haalde zat de emmer vol met vieze modder en spatte al hun klederen vies. 'Omdat jullie mij alleen te drinken hebben gegeven om jullie eigen hebberigheid zal vanaf nu jullie emmer altijd vol zijn met vieze modder, en zullen jullie klederen altijd vies zijn.' Huilend gingen de twee zusters naar huis om hun klederen te wassen, maar hoe meer ze hun klederen probeerden te wassen, hoe viezer deze werden.

Een waarschuwing weer voor mensen die alleen zorg geven als ze er zelf beter van worden, zorg voor veel geld bijvoorbeeld. Zo ontvangt een mens geen adelaarsvleugels, maar wordt de mens meegezogen met het systeem van het beest. In Openbaring wordt ons verteld te kopen goud dat in vuur gelouterd is. We moeten niet buigen voor de afgodsbeelden van deze wereld, die de mens zelf heeft gemaakt, ook al worden we zo in hun vurige ovens geworpen. Juist hierin zullen we het goede goud vinden, het geheimenis van Chawila. Zo krijgt de mens zijn vleugels, als een foenix uit de vlammen, en zal zo tot de wildernis gaan. Het is een vuurvogel, gelouterd in vuur, als de ark van hemels vuur. Laten onze daden dus rein zijn, vanuit zuivere motieven, vanuit een gebroken hart. Laten wij de dingen bekijken met hemelse arendsogen, dat we goed op onze hoede zijn, en daarom moeten wij ook het grote wee prediken, opdat wij niet indutten.

Laten we kijken naar een derde sprookje in de steen van Chawila, in hoofdstuk 2 :

Rozinde

1. Er was eens een meisje dat heel diep onder de grond opgesloten leefde om voor een draak te koken. Het meisje heette Rozinde. Altijd als ze niet snel

genoeg was met koken dan werden de vlammen onder haar grote ketel woester en woester. Ook wilde de draak altijd veel verschillende soorten vreemd vlees, en daarom moest Rozinde vaak op jacht. Als ze niet snel genoeg was met jagen dan werd haar boog ineens vuurheet en dan viel ze altijd op de grond van de pijn.

Op een dag schoot een prins een pijl op de draak af en bevrijdde Rozinde. Hij nam haar mee naar zijn kasteel. Om tegen de draak beschermd te zijn moest ze elke dag baden in een bad vol met melk onder het kasteel. En elke dag moesten er wilde bloemen in geworpen worden. De prins hield veel van het meisje en op een dag trouwde hij met haar.

Maar toen eens de prinses vergat in het bad van melk te baden sloeg de draak toe, en nam haar weer naar de diepe plaats onder de grond. Nu moest Rozinde nog harder werken, en was de draak woester dan ooit. Op een dag kwam de prins om zijn Rozinde te halen, maar de draak sloot hem op achter tralies van vuur. Rozinde werd elke dag steeds verdrietiger. Op een dag was ze weer op jacht voor de draak en vond een hert in het struikgewas.

'Heus, schiet me niet,' zei het hert, 'dan zal ik je al mijn melk geven.' En toen herinnerde Rozinde het weer dat de draak niet tegen melk kon. Ook vroeg Rozinde aan het hert waar wilde bloemen waren. Het hert had heel veel melk te geven, en al gauw was er een heel bad vol. Toen gooide Rozinde de wilde bloemen erin.

Snel nam Rozinde een bad in de melk en ging met natte kleren terug. Toen ze bij de vuurtralies aankwam wreef ze met haar melknatte kleren er tegenaan terwijl de tralies kapot sprongen. Snel greep ze haar prins bij de hand en samen renden ze naar het bad. Hier waren ze veilig tussen de wilde bloemen. Maar al gauw kwam de draak een kijkje nemen.

Hij wist dat hij niks tegen hen kon beginnen zolang ze iedere dag een bad zouden nemen in de melk. Maar hij wachtte en wachtte, en vandaag wacht hij nog steeds.

Hoe belangrijk is dus de moedermelk ? Dit is dus ook een beeld van het zaaien. De melk is een geveer. Zonder dat principe gaan we ten onder in het rijk van de draak, in het systeem van het beest. Om niet hebben wij het gekregen en wij

moeten het om niet geven, mensen terugleiden tot de moederbron. Dat is allereerst iets geestelijks. Dat begint bij Maria die aan de voeten zat van het yeshua principe, en luisterde. Martha rende zomaar in het wilde rond, zonder dat ze wist wat de daadwerkelijke opdracht was. Ga dus niet zomaar als een bezetene zaaien of melk rondbrengen, want dan ben je als de zwijnen, en werp je parels en melk voor de zwijnen die het alleen maar zullen vertrappen. Het zaaien is dus altijd profetisch, strategisch, doelgericht, en alleen zo kun je daadwerkelijk overvloedig zaaien in hemelse overvloed. Dat hoeft allemaal niet groots, maar het kunnen ook hele kleine mosterdzaadjes zijn. Niet het vele is goed maar het goede is veel, en wij moeten dus deze dingen geestelijk beoordelen en niet vleselijk en letterlijk. Het gaat om de shamanistische taak, dat je naar gebieden gaat waar niemand anders gaat. Where eagles dare dus.

Je gaat op zoek als Noach's arend, op zoek naar land, op zoek naar het verlorene. Je bent juist een arend van Noach op de ark van hemels vuur als je anderen tot die ark leidt, als je daar gaat waar alleen arenden durven te komen, om de verloren schapen op te pikken. Dat is iets profetisch, want arenden zijn ook zeer fijngevoelige, profetische dieren. Dat zijn geen wilde weldoeners, maar ze doen het gericht, met onderbouwing, en hebben dus een zintuig voor hemelse logistiek. Ze vervleselijken niet in dit proces, maar vergeestelijken. Ze zijn niet aards, maar hemels.

Hoe kun je dan bestaan ? Wachten. Natuurlijk zijn er hemelse orders, en die komen alleen tot hen die de tijd nemen om te luisteren. Ook het zaaien is gebouwd op toetsen en demonologie, zodat het profetische zuiver blijft. Niet de Martha's, maar de Maria's.

Indien iemand een oor heeft, hij hore. Indien iemand in gevangenschap voert, dan gaat hij in gevangenschap; indien iemand met het zwaard zal doden, dan moet hij zelf met het zwaard gedood worden, zegt Openbaring 13. We mogen niet werken voor het beestensysteem om anderen zomaar in gevangenschap te zetten en te doden op basis van de lagere aardse economie. We komen alleen los als bevrijders, als verzetsstrijders. Dat is een oorlog die we op geen andere manier kunnen winnen. Het Babylonische systeem werd overgedragen van koninkrijk tot koninkrijk, kwam toen bij de Grieken, toen bij de Romeinen, en kreeg zijn hoogtepunt in Nazi Duitsland en nu het Mengele wereldrijk,

oftewel de Medi Nazi wereldorde, waarin iedereen een opgelegde medische identiteit heeft, als gevangenen van dit systeem. Beulen zijn het, en het boek Openbaring geldt nog steeds in deze tijd, en laat zien wat er gaande is, dit orakel uit de oudheid. Let daarom goed op, op de tekenen der tijden. Weer wordt er een beeld gemaakt wat aanbeden dient te worden. Weer moet men een merkteken ontvangen om te kunnen kopen of verkopen, om erbij te horen. En zij die het lam volgen ontkomen eraan. Maar wat betekent dit ? Zij die het lam volgen ? Dit was een geslacht lam. Dit was een verloren schaap. Het zijn dus de herders die op zoek gaan naar het verloren schaap, where eagles dare. Zij buigen niet voor de afgodsbeelden van het medische wereldrijk. Zij breken deze beelden, zij ontmaskeren het, zij analyseren het, onderzoeken het. Zij krijgen hierover openbaringen, en verstaan de tekenen der tijden omtrend deze dingen. Zij kennen de schuilplaats, en lichten ook anderen daar over in, en helpen die daar te komen. Wie zwijgt als zijn broeder of zuster onderdrukt wordt is de volgende die onderdrukt gaat worden. Kijk niet zwijgend toe als het schaap verdrinkt.

Maar mensen hebben andere dingen te doen, dit nog, dat nog, duizenden excusen. Ze bouwen hun eigen koninkrijkes en draven daarvoor. Ze hebben een verdraaid hart, zijn vol met bijbedoelingen. De mens is sluw, en dient zo het beest en zijn systeem, het beeld wat ze massaal hebben opgericht, en waar zo tegen gewaarschuwd was. Wees een roepende in de wildernis. Blaas de bazuin, en spaar niet. Sluit je oren en mond niet, maar laat je mond dus niet losraken van je oren. Het leger moet goed afgestemd zijn, anders is het een vals leger, met een valse toon.

Soms is het de tijd om te zaaien, en soms is het tijd om te oogsten, waar Openbaring ook over spreekt. Ken de hemelse seizoenen. Ga niet tegen de natuurwetten in. Pak het niet stads aan. Wees geen lopende stropdas. Wat is een ander kenmerk van de arenden ? Ze zingen het lied van Mozes. Mozes was de berg opgegaan om de hemelse leer te overdenken, en deed niet mee met de feestende massa's die het gouden kalf vereerden. Het gouden kalf was een beeld van de stad. De afgodendienaars van het gouden kalf wilden de mens weer binden in het aardse. Maar Mozes wilde het volk uitleiden. Dat was een groot verschil. Hij was een goede herder. Wees dus een Mozes. Mozes ging

waar niemand eerder ging, where eagles dare. Mozes was een hemelse arend, die leefde vanuit het hogere hemelse script. Hij verbrak het aardse, en ook het valse geestelijke. Hij smeedt het stuk op de grond. Hij had geen sentimenten voor het vleeselijke.

Er is een tijd van zaaien, een tijd van oogsten, en een tijd van treden in de persbak, zoals beschreven wordt in het boek Openbaring. Dat zijn de seizoenen van de goede herders, van hen die de ijzeren staffen dragen in hoofdstuk 19. De oogst moet dus vergeestelijkt worden, getreden worden, in de persbak, opdat het ontzegeld wordt, en openbaring als een rivier kan stromen, en zo is de mens weer 'naakt in het paradijs', 'naakt in Chawila', alles geopenbaard en ontmaskerd. Dan heeft de mens de schuilplaats bereikt op adelaarsvleugels.

Jesaja 40 zegt :

'Wie het hemelse verwachten, putten nieuwe kracht; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat.'

Hun emmers blijven dus vol, net zoals bij de jongere zuster van de twee zusters. Die kracht ontstaat dus als je het laat stromen naar anderen. Het geheim ligt dus in het zijn van een kanaal, niet een oppotter. Dit is dus geen vleeselijke kracht, geen aardse kracht, maar een geestelijke kracht, de kracht van het kruis, wat dus geen letterlijke kracht is zozeer, maar meer nog een fijngevoeligheid, een verfijning van alle dingen.

Uiteindelijk worden zij die voor het beeld van het beest hebben neergebogen geworpen in de vurige oven, want zij hadden anderen die niet neerbogen daarin geworpen. De vurige oven is een beeld van loutering, waarin alles geopenbaard en ontmaskerd wordt, alles ontzegeld wordt, dus wij spreken niet van een groot onbegrijpelijk drama uiteindelijk, maar van duidelijkheid en begrip van deze dingen, van vergeestelijking dus. Alle dingen zullen medewerken ten goede. Alles zal gerecycled worden, ten goede gedraaid worden. Het blijft niet zoals het is. Alles gaat weer terug tot de moederschoot tot een nieuwe schepping. Lagere vormen zullen verdwijnen, want het waren

slechts echo's. De aardse, lagere betekenissen zullen dus plaatsmaken voor de hogere hemelse betekenissen van alle dingen.

Het beestensysteem zegt : 'Verman je.'

Maar de hemelse leer roept op je te vervrouwen, de melk te brengen dus. Hoe lieflijk op de bergen zijn de voeten van hen die het goede nieuws brengen. Ook roept de hemelse leer dus op je te verzonen. De zoon is namelijk het beeld van het luisteren. Het hemelse vrouwelijke geeft, en het hemelse zoonschap luistert, en laat het vrouwelijke, de moeder principes, door hem heen stromen, opdat hij net als haar zal geven. Dat is wat het zoonschap inhoudt. Als je je zomaar vermant zonder deze principes dan slibben al deze kanalen dicht, en houdt je alles voor jezelf en ga je rondlopen met dit vlees, en ermee pronken, als een dief met gestolen goederen dus. Dan probeer je zelf een beeldenbeest te worden wat iedereen zou moeten aanbidden, want anders worden zij in de vurige oven geworpen.

Vervrouw en verzoon dus. Dit zijn de twee adelaarsvleugels die je nodig hebt om tot de schuilplaats te komen in de wildernis, tot de ark van hemels vuur :

luisteren en doorgeven.

Ja : luisteren en doorgeven.

Je geeft het dan niet op een verkeerde manier door of aan de verkeerden, want je luistert, oftewel : je wordt hemels geleid, in hemelse logistiek, dus je weet precies waar je moet zijn. Leer dus luisteren, en leer dus doorgeven. Dat is wat het profetische leven is, het zijn van een arend. Daarom is het ook zo'n belangrijk levens en reddings principe, het principe van ontsnapping en verschuiling, in het boek Openbaring. Zo mag de mens komen tot het heilige mysterie van Chawila, de baarmoeder van het paradijs. Zo mag de mens het hart op de tong dragen, en het hoofdsieraad ontvangen, in plaats van as. Zo mogen de woorden van Jesaja hemels in vervulling gaan.

Niet zomaar vertrouwen. Niet vertrouwen op het beesten-systeem, niet vertrouwen op het stropdas-imperium van de afgevalen, vleselijke man die

zich als een beeld laat aanbidden, die is afgefallen van het hemelse zoonschap. Ze pronken met hun vlees, niet met hun oren. Ze hebben grote monden, en geen oren, of gewoon oren die niet horen. Je moet je oren twee maal zoveel gebruiken als je mond. Daarom heb je ook twee oren en slechts een mond.

Niet zomaar vertrouwen dus, maar vervrouwen. Dat kan alleen als je tot je innerlijke, hemelse natuurvrouw gaat, en gaat verzonen in het hemelse zoonschap.

Door je te vervrouwen en te verzonen ga je dus 'verzetten', en kom je in het heilige verzetsleger, want arenden zijn ook hemelse oorlogsvoerders.

Hersenspingsels der Elven

Mirik, Mirit, en Sakja waren drie indiaanse oorlogselven. Ze hadden toverwapens, een heel kasteel vol, en ze deinsten niet terug voor bloederigheden en het drinken van bloed. Ze waren heel vampiristisch van aard.

Vaak vochten ze alledrie aan elkaars zijde, maar meestal leefden ze op zichzelf. De jacht deden ze meestal alleen. Er waren geen gruwelijkere en prachtigere elven dan hen, maar de wraak der heksen en tovenaars keerden vaak tegen hen.

Meestal als ze alleen waren kregen ze het zwaar te verduren, en daarom

zochten ze elkaar nog weleens op. Gelukkig konden ze goed verdwijnen en verschijnen, en dat maakte alles iets makkelijker, maar er waren genoeg tovenaars en heksen, en genoeg boze elven die hen daarin met gemak konden volgen. Zij waren niet de enigen die konden verdwijnen en verschijnen. Ze hadden een hoge tovenaarsgraad, dat wel, maar hier woedde de oorlog het hardst.

Vaak smeerden ze zichzelf in met toverbloed, of namen ze een bad met tovergeuren. Het bad was bekleed met de huiden van allerlei toverbeesten die ze hadden verslagen. Maar als ze bij elkaar waren dan was er zoveel toverkracht dat het de meest gevaarlijke heksen aantrok, en daarom besloten ze op een dag voorgoed uit elkaar te gaan. Ieder van hen zou een richting kiezen, en ze zouden alleen nog maar voor zichzelf strijden.

Van huiden maakten ze een eigen wigwam in verlaten gebied. En sindsdien werd alles rustiger.

Ze wisten dat ze alleen veilig waren als ze op zichzelf waren. In die verlaten gebieden hadden ze nog wel veel strijd te voeren tegen de wilde dieren. Deze wilde dieren waren erg gevaarlijk, omdat ze in hen wilden wonen. Deze wilde dieren wilden bezit van hen nemen. En ze wisten dat ze de wilde dieren alleen konden overwinnen door bezit van hen te nemen. Daarom liepen ze vaak in verschillende dierenhuiden rond, en bovenal moesten ze steeds verdertrekken.

Sommige beesten waren zo groot dat als ze hen overwonnen hadden ze met gemak erin konden leven als in een tent. Ze kwamen erachter dat deze wilde dieren nog wel erger waren dan tovenaars en heksen. Als ze niet zo wild zouden zijn als deze beesten zelf, dan zouden ze hier niet standhouden. Wie zou denken dat hun paden weer zouden kruizen na een lange reis en een lange strijd tegen de wilde dieren en beesten? Een wilde indiaanse elvenstam leefde hier, maar zij zouden daar alleen deel van kunnen worden als ze deze stam zouden verslaan in een schijngevecht.

Deze elven hadden de wilde dieren en beesten tot hun beschikking om erop te rijden. Ook voerden zij oorlog tegen anderen van die duistere elvenstammen, maar deze oorlogen waren slechts schijn. Door schijnoorlogen werden er contacten gelegd en door schijnoorlogen werden deze contacten verder uitgebouwd, tot in de diepste vriendschappen. Door schijnoorlogen beschermden men elkaar.

En zij kwamen door de diepste duisternissen tot de grootste lichtbronnen der elven, en tot een heleboel andere elvenparadoxen. De toverdranken brachten een roes in de elven, een passie en een lust, als een recht en een plicht. De elvenscenario's gingen diep, en waren wonderlijk in hun verdediging. Het waren schijnlichten, schijngesprekken, en zelfs schijnvriendschappen, alles om hun doelen te bereiken, de ijskoude wateren van een diepe eenzaamheid, waarin een prachtige tweeledigheid werd opgewekt, een zuivere tweeledigheid, zich in schijn uitstrekkende naar de driehoek. Dit alles tot makkelijker en sneller te verdwijnen en te verschijnen, om geheel op te lossen in een realiteit. Nee, makkelijk was het niet om de hogere tovergraden te bereiken, om deel te krijgen aan de hogere hersenspinsels der elven.

Einde

Uit de bundel 'prikkel draad' uit 2019 :

een wereld op wielen

Je kunt er urenlang over nadenken als je er niet bij bent geweest, maar dan

kom je er niet achter. Je kunt het natuurlijk navragen aan anderen die er wel waren geweest, maar dan zal iedereen het anders beleefd hebben. Wel kun je misschien zo dieper in een moment komen, zoals een moeder die het beste voorheeft met haar kind, en zich dan probeert te verdiepen in het brein van een kind, en haar dan meeneemt een dagje aan zee. Dan lopen ze beiden langs de winkelstraat, en dan gaan ze langs de brug, en dan is er misschien net een optocht, en dan komen ze uiteindelijk aan bij het strand, en dan kan de moeder eens rustig de tijd nemen om haarzelf eens lekker te verdiepen in de gedachtengang van haar kind, misschien met een ijsje erbij. Dat wil nog weleens wat losweken bij het kind. Maar ja, het kind is in de groei, dus zal elke dag weer anders denken. Toch verdiept de moeder haarzelf daar dan in, ook al is het kind zo afwisselend als het weer. Het zijn toch allemaal weer kleine stukjes, en dan kan de moeder daar ook weer verder mee en er wat van leren misschien. Dat is ook niet altijd zeker natuurlijk, want het kan ook juist zo zijn dat de moeder van alles gaat afleren, of misschien wel zo dwaas wordt als het kind zelf.

Vandaar dat er ook telkens weer verkiezingen zijn, omdat er zoveel op ons afkomt, ook in vergaderingen. Wie leidt het zaakje, en waarom werd deze persoon verkozen. Dat moet ook weleens in twijfel gebracht worden, en uiteindelijk kon je pas aan het einde zeggen of je wel of niet goed gekozen hebt. Er zijn dan een heleboel omwegen en tussenwegen die je kunt nemen. Er zijn een heleboel mensen die daar lang over nadenken, en een heleboel mensen totaal niet. En een moeder kan dan erover speculeren hoe haar kind later zal worden. Met dat soort gedachtes zit een moeder dan ook weer opgezaald. Waarom is een moeder hier zoveel mee bezig ? Het is een instinct. Veel mensen zullen dat proberen af te wimpelen, vaak omdat ze het moederschap nooit zelf hebben ontvangen. Pas als de mens zelf dan moeder is geworden, dan weet de mens het ineens. Dat kan heel lang duren, of misschien wel nooit. Natuurlijk geldt dit ook voor een vader, maar die zit weer heel anders in elkaar. Wat doet een vader met zijn kind ? Of liever gezegd : wat kan een vader met zijn kind ? Ook de vader zit tussen allerlei begrenzingsen in. Hij zit op een stoel tussen muren, of in een open wildernis. Iedere vader is weer anders, maar ze hebben allemaal hun begrenzingsen.

Sommige vaders gaan dan mee met het dagje aan zee, terwijl andere vaders moeten werken, of ze zijn in het ziekenhuis, of in de gevangenis, of op een lange reis naar weet ik veel waar. Het kan een zakenreis zijn of een reis voor ander werk of nog iets anders. Daar kan een mens dan ook weer lang over nadenken, vooral als er een gebrek aan informatie is of was. En als het dan om de vader van iemand anders gaat dan is er misschien nog wel minder informatie. Sommigen nemen daar dan genoeg mee, terwijl anderen weer navraag gaan doen. Dat leidt dan soms ook weer tot bijzondere contacten, en als puntje bij paaltje komt bepaald dat iemand's levensloop of zelfs met wie hij trouwt. Zo rolt de mens vaak van het één in het ander, en is dat daadwerkelijk tegen te houden ?

Soms stuurt het dan ook de beroepskeuze van de mens bij. Je komt dan bepaalde mensen tegen, en krijgt dan bepaalde informatie, en dat gaat dan als een sleutel in je hoofd zitten, en je krijgt het niet meer weg. Is dat dan iemand's levenslot ?

En dan moet ik ook direct denken aan iemand die verslaafd is aan alcohol en telkens bij dag en dauw, bij weer en wind, de kroeg ingaat. Zou dat ook niet iemand's gedachtenstroom beïnvloeden, partnerkeuze, beroepskeuze enzovoorts ? Heeft het ook met muziek keuze te maken, en kan dat nog nadreunen in het nageslacht ? Zoals mijn vader was een alcohol verslaafde en mijn moeder was zwaar aan de drugs. Die liep altijd door het dorp met een joint in haar mond. Daar stond ze om bekend. Ik dacht vroeger dat het gewoon een sigaret was. Ik kan haar niet losdenken van die sigaret of die joint. Dat is gewoon mijn moeder. Dan slofte ze zo altijd door de straten, niet echt helder denkend, niet meer echt bij, door die joint die ze altijd in haar mond had. Het hing er zo uit, en mensen dachten echt : Daar heb je haar ook weer. Het was een echte kettingroker, of kettinggebruiker. En dan denk ik dat ik ook aan de drugs ben geboren vanwege mijn moeder. Ik had altijd het gevoel alsof ik tussen wal en schip hing. Het leven was voor mij te mooi om waar te zijn. Ik was altijd high, of stoned zoals ze dat noemen. Sommigen vonden dat ik zo hard als steen was, ondoordringbaar. Er was niets met mij te beginnen, onbereikbaar. Zo werd ik ook weleens genoemd : de steen, of de harde. Ze wisten niet wat ze aan me hadden. Dat was natuurlijk wel jammer voor hen.

Het had zo mooi kunnen wezen. Mijn ouders waren ook beiden doof, dus ik groeide op met gebarentaal. Ze hadden hun eigen tekens.

Het waren toen natuurlijk hele andere tijden, hè. Toen hadden de mensen nog wat voor elkaar over. Ze vroegen mij weleens waarom ik niets voor anderen over had, maar ik had natuurlijk al mijn handen vol aan mijn vader en moeder die door hun verslaving in een belabberde toestand waren. Dat waren nog eens tijden. Dagje aan zee met de familie enzo. Maar nu is er niets meer van die familie over. Allemaal al overleden.

Maar ik denk er nog weleens aan terug en vraag me af of het mij ook nog heeft beïnvloed in mijn denken, mijn keuzes enzovoorts. Wat ook wel leuk is zijn die vlaggetjes die ze tegenwoordig hebben bij veel winkels, zoals bij winkels waar je nog ouderwets ijs kunt halen. Er is wel heel veel veranderd zo, in deze tijden. Trekt natuurlijk ook weer nieuwe klanten aan. Je moet toch wat. Daar moet ook wel heel veel tijd ingegaan zijn om al deze nieuwe dingen te bedenken, maar ik vind het wel fraai. Het had veel erger kunnen wezen natuurlijk, laten we eerlijk zijn. Neen, ik vind dat onze maatschappij erop vooruit is gegaan vergeleken met vroeger. Vroeger kon je niet eens gewoon rustig door een straat heenlopen, want er was altijd wel wat. Maar nu is het stil geworden, hè? Er gebeurt niet echt veel meer, en dat heeft zeker zijn goede kanten. Teveel rust is niet goed zeggen ze dan, maar we kunnen ook niet zonder. Laten we eerlijk wezen. Als er iemand hard met klompen komt aanlopen tegenwoordig, dan kijkt iedereen er verschrikt van op, maar vroeger keek niemand daar van op. Dat was de normaalste zaak van de wereld. Vroeger was het allemaal veel lawaaiiger. Alles moest maar hard en lang. Het hield gewoon niet op. En mensen schreven daar dan weer over in de kranten, en daar werd dan ook weer op gereageerd. Het hield maar niet op, al die eindeloze discussies. Dat is nu wel anders. Nu hoor je ze bijna niet meer. Het zijn natuurlijk nu ook allemaal weer nieuwe mensen, hè. En wat zijn er veel vreemdelingen tegenwoordig, hè. Je zou bijna denken dat je in een ander land bent als je de straat opgaat.

Maar goed, dat zijn zo van die dingen. Ik heb het er niet vaak over, maar het moet soms toch genoemd worden. Kan verder geen kwaad denk ik. Maar ja, de meeste mensen leggen zich er dan ook wel bij neer. Het zijn niet meer echt

tijden waarbij je nu daadwerkelijk de straten opmoet in grote optochten om ergens tegen te protesteren. Dat was echt iets van vroeger. Dat gebeurt nu eigenlijk niet meer. Gek hè, hoe dingen kunnen veranderen.

Ik kijk weleens om me heen en dan zeg ik : Wat is het hier rustig zeg. Dat kon je vroeger echt niet zeggen. Toen was er altijd wel wat, op elke hoek van de straat. En veel drugsdealers, hè. Dat kwam allemaal vanuit Amerika overwaaien. Maar nu : niks meer daarvan. Ze zijn allemaal verdwenen. Waar naartoe weet ik niet. Misschien wil ik het ook wel niet weten. Maar je wenst ze dan natuurlijk het beste. Ik bedoel maar : Ik weet wat het is om een moeder te hebben die drugs gebruikte en dealde. En dat was nog maar het topje van de ijsberg. Wat een drama was dat vroeger zeg.

Nu zijn mensen allemaal zo netjes, en kunnen ook gewoon nee zeggen. Want overdaad schaadt. Vroeger moest alles maar groots en grootser, maar vandaag de dag neemt men met minder genoegen. Gelukkig maar. Dat is natuurlijk een hoofdpijn minder.

Mensen zijn nu ook allemaal zo eensgezind geworden, hè. Is je dat ook niet opgevallen ? Ze lijken allemaal op elkaar. Ik zou niet meer weten wie wie is. Ik hoef het ook niet te weten. Ik vind het allemaal best zo. Iedereen is het tegenwoordig maar met elkaar eens. Dat was vroeger wel anders. Vroeger vlogen ze elkaar echt in de haren om het minste of geringste. Dat wil je niet weten. Ja, de tijden zijn veranderd. De mensen zijn nu echt blij als ze wat krijgen, terwijl ze vroeger altijd zaten te zaniken van ondankbaarheid en ontevredenheid als ze wat kregen. Nooit was het goed genoeg. En het was altijd weer te weinig. Ze konden er niet mee rondkomen, ofzo, of hadden zo niks om uit te delen, niks om trots over te zijn of iets dergelijks, niks om over naar huis te schrijven, en daar stond je dan. Dat is nu wel anders. Mensen zijn nu echt verrast en verrukt als ze iets krijgen, ook al is het iets heel kleins.

Maar ja, we moeten natuurlijk niet overdrijven. Er zitten soms weleens rotte appels of peren tussen, maar in ieder geval een stuk minder als vroeger. Nee, ik ben goed tevreden over hoe de wereld vandaag de dag is. We zijn er een stuk mee opgeschoten. De mensen kunnen nu het kleine meer waarderen. Het

vroegere pakt de mens niet meer. Het heeft z'n klauwen verloren.

Er groeien bij ons in de tuin nu hele grote appelbomen met hele lekkere appels. Het doet me weleens terugdenken aan vroeger, maar dan op een goede manier. Appels waren er toen ook al, maar het smaakt nu anders. Het is heel eigenaardig, alsof het kaneel er tegenwoordig gewoon al inzit. Het doet mij weleens denken aan hoe ze vroeger van die bussen schoonmaakten. Een kwartje per bus vroegen ze daar volgens mij voor. Dat was ook altijd een hele eigenaardige geur. Ik weet niet wat voor spul ze daar altijd voor gebruikten. We hadden ook zo'n meester dan die bij ons in de straat woonde. Het was niet onze meester, maar van een school dichtbij onze school. En die deed ook altijd hele typische dingen, zoals op zondag de was uithangen, echt heel tegendraads, want het was een openbare school. Dat ging dan recht tegen onze religie in, maar het inspireerde mij wel. Je moet als mens durven te breken met wat je met de paplepel krijgt ingegoten en zelfs later niet begrijpt. Als het kwartje dan niet valt, dan is het tijd om eens een andere automaat te proberen.

Het zal mij dan ook allemaal worst wezen hè, want al die scholen worden bestuurd door volwassenen, en toch vlogen ze elkaar in de haren over hoe het zat of zou moeten zitten. Zo zie je maar, je kunt ze gewoon niet vertrouwen. Dat is nu overigens ook wel anders. Ik hoor er nooit meer iets van. Kan natuurlijk stilte voor de storm wezen, maar het kan ook echt zo zijn dat er iets ten goede is veranderd, en dat het zo blijft. Laten we het hopen.

Niemand zit er op te wachten dat het weer word als vroeger. Vroeger duurde al veel te lang. Hij dreef weg ofzo, hadden ze het over, toen kleine Karel verdronk. Daar moet je toch niet lang over nadenken ? Nee, vroeger moet een afgesloten hoofdstuk zijn. Het was al erg genoeg. Hij was nog zo jong, had een heel leven voor de boeg. Wat zou er van hem geworden zijn als hij niet was verdronken ? Daar denk ik dan weleens aan. Ik had er zoveel nachtmerries over. Vroeger werd er totaal niet op kleine kinderen gelet. Die lieten ze altijd maar aanrotzooien. Dat is nu ook wel anders. Verdrinkingen van kleine kinderen dat hoor je bijna niet meer. Veel ouders zijn nu voorbeeldig, en hebben geleerd van de geschiedenis. Soms zit er nog weleens een rotte appel

of peer tussen, maar veel minder dan vroeger. Soms verdrinkt er nog weleens eentje, maar dat ligt dan vaak aan het kind zelf. Nee, aan de ouders kan het niet liggen tegenwoordig. Ik sta geheel aan hun kant. Zoveel dingen zijn stukken beter geworden vandaag de dag, met name het ouderschap, daar durf ik mijn hand wel voor in het vuur te steken. Ik heb dat allemaal nauwgezet bijgehouden, en het is waar. Een goede ouder is trouwens ook maar het halve werk. Ik verdedig het hedendaagse ouderschap met hand en tand. Het is altijd een grote droom van mij geweest dat ooit te kunnen doen, en die droom is nu uitgekomen. Mensen staan er niet altijd zo bij stil, en nemen het vaak als vanzelfsprekend, maar ik heb ook die andere tijden gekend, hè. Als mensen anders daarover denken, wat bijna niet voorkomt moet ik eerlijk zeggen, dan zeg ik altijd : Zou je het niet een kans willen geven ? Negen van de tien keer stemmen ze daar dan in toe, en komen vrijwel altijd dan na afloop naar me toe om de hand te schudden en te zeggen dat ik gelijk heb gehad. Daar ben ik dan best wel een beetje trots over.

Zo zijn er dan ook mensen die liever wat drinken in een cafeetje en hier niet teveel over willen praten, en dat kan ook. Je mag je nooit bij mensen opdringen. Daar zijn de tijden allemaal niet voor. Je kunt er ook hoge boetes voor krijgen of gevangenisstraf, zoals mensen van religieuze bewegingen die willekeurig bij huizen aanbellen zonder van te voren een afspraak te hebben gemaakt. Die tijden hebben we gehad. Dat komt nooit meer terug. Ze zouden direct worden opgepakt. Ook spullen aan de deur verkopen is er niet meer bij. Er zijn nu allemaal rijdende winkels. Dat was er vroeger al veel, maar nu nog meer. Ik reed vroeger weleens met ze mee, dan was ik er even uit. Ik heb wel veel avonturen meegemaakt met die rijdende winkeliers, die winkels op wielen. Wat een tijden waren dat zeg. Het bracht me over al mijn problemen heen, en volgens mij heeft het me gebracht waar ik nu ben, net zoals de rijdende ziekenhuizen en rijdende rechters. Heerlijk was dat. Die komen gewoon je straat binnenrijden wanneer het nodig was, en dan kon je onverplicht meerijden. Maar goed, alles is op wielen tegenwoordig. Je hoeft er niet meer naartoe te gaan, want het komt gewoon bij je in de straat. Spanje, Mexico, de Antillen, het komt allemaal bij je in de straat. Dagje naar het zwembad hoeft ook niet meer, want er zijn nu rijdende zwembaden.

Je hoeft de tv niet meer aan te klikken vanwege de rijdende bioscopen tegenwoordig, en andere rijdende theaters. Er is altijd ruime keuze. Het gaat de hele dag door. Daarom is het tegenwoordig allemaal zo stil op straat, want iedereen gaat naar die rijdende pretparken. Daarbinnen is het pret, en buiten is het rustig. Alles is op wielen tegenwoordig. Een wereld op wielen.

Uit de bundel 'prikkel draad' uit 2019 :

het pilletje

Hij draaide er altijd omheen. Dat zou je niet van hem denken. Hij zei dan altijd : ja, ik geloof, ik geloof, maar verder kwam hij dan eigenlijk nooit. Hij kon het niet duidelijk maken wat hij eigenlijk geloofde. Maar ja, wie zit daar nog op te wachten, want geloof is een vies woord geworden vandaag de dag, een vies woord. Doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg, zeggen ze tegenwoordig vaak. En geloof is voor zwevende zieltjes die te lui zijn om levenslessen te leren. Allemaal waar natuurlijk, maar voor een oude rot in het vak als Henriette van Kochel is dat natuurlijk teveel gevraagd. Dat was me ook een mens, naast hem. Op een bijzondere manier ging het altijd goed met die twee, en ze zijn later getrouwd, maar toen toch weer gescheiden. Trouwen is ook een vies woord vandaag de dag. Brengt alleen maar een hoop ellende. En dat is gewoon zo.

Doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg, dat zeggen ze dus. Maar goed, voor een oude rot in het vak zoals Henriette van Kochel is dat moeilijk te

aanvaarden. Ze is nog steeds op zoek naar een nieuwe man, maar welke man wil nu telkens haar ondergoed in zijn gezicht geslingerd krijgen als haar iets niet zint, want daar staat ze om bekend.

Wat een figuur, die Henriette van Kochel. Ik kende haar dus ook wel, jammer genoeg. Ben ook nog wel op een blauwe dinsdag de stad met haar in geweest. Kon ik ook bijna al niet meer navertellen. Die vrouw is levensgevaarlijk. Trekt zo een mes als het haar niet zint. Ze zei ook eens : Je geld of je leven, tegen me. Toen heb ik voor het geld gekozen, maar ik leef nog steeds, tenminste dat denk ik en hoop ik, maar met zo'n onbetrouwbaar figuur als Henriette van Kochel weet je het nooit.

Zit gewoon liedjes te zingen als je het moeilijk hebt, want dan is zij vrolijk. Maar goed, ik ga niet alle vuile was van haar buiten hangen. Ik heb het menigmaal in mijn gezicht gekregen, en daar hoef ik ook niet alles van uit de doeken te doen. Dat is iets tussen haar en mij. Dat gaat verder niemand wat aan. Het is allemaal al vreemd genoeg, en als ik het zou doorvertellen zou het allemaal alleen maar vreemder worden.

Maar ze is nu eenmaal onbetrouwbaar en onvoorspelbaar. Ik weet niet wat ze allemaal bij me in de koffie heeft gedaan, maar helemaal hetzelfde voel ik me niet meer. Daarvoor is teveel gebeurd. Ik ga trouwens ook niet bij de pakken neerzitten. Maar goed, haar ex man draaide sinds hun scheiding om alles heen, misschien ook om haar de hand boven het hoofd te houden, en dan kwam hij met zijn geloof op de proppen wat hij maar niet kon uitleggen, maar ja, daarom is het ook het geloof, want het heeft niets met daadwerkelijke kennis van zaken verder te maken. Ik mag van geluk spreken dat ik nooit haar man ben geweest, want dan zat ik nu in hetzelfde schuitje, maar het kwam allemaal wel gevaarlijk dichtbij. Er waren tijden dat ze me echt flink in de macht had. Voornamelijk kwam dat door haar vele dreigen. Ik kon niet veel anders. Ze liet weinig ruimte over voor mijn keuze. Zij deelde de lakens uit.

Haar ex man is hier nu kind aan huis, maar het is zoals gezegd een hele vreemde man, laten we er geen doekjes om binden. Misschien dat hij zo is geworden door haar, en ik weet het wel zeker. Hij is natuurlijk bedreigd en

gechanteerd. Ze werkt ook aan de lopende band met huurmoordenaars, dus ook hij heeft nog geluk dat hij leeft. Ze zou hem zo uit de weg kunnen ruimen als ze wilde. Maar ja, ik denk dat haar geloof haar soms gewoon in de weg staat. Het geloof is dus in ieder geval toch nog ergens goed voor. Het is ook haar werk. Ze preekt zondags in de kerk. Ze is vrouwelijk dominee. Het valt verder op geen enkele manier met haar levensstijl te rijmen, of misschien ook wel als je begrijpt wat ik bedoel.

Ik probeerde hem aan de praat te krijgen, wat dus niet lukte vanwege zijn geloof, dus Henriette van Kochel blijft nog steeds een mysterie. Mijn eigen informatie is onvoldoende om een zuiver beeld te kunnen vormen. Het mes kan maar niet geslepen worden op deze botte steen. Het is een hopeloze toestand. Ook de kerk waar ze werkt werkt niet mee. Die houden haar ook allemaal de hand boven het hoofd. Waarschijnlijk zijn zij ook door haar bedreigd en gechanteerd. Ik weet hoe het gaat. Ik ben allang mezelf niet meer.

Waarschijnlijk ben ik een hoop gewoon alweer vergeten door haar toedoen. Ze mikte van alles door mijn voedsel heen. Ik voel me nu een marionet, net als de anderen, maar ik vecht door. Ik laat het hier niet bij zitten. Haar geloof zal me verder worst wezen. Het is de dekmantel waaronder ze werkt. Ik kan me een avondje klaverjassen met haar nog wel herinneren. Toen ik verloor verloor ik niet alleen mijn kleren, maar ook mijn maagdelijkheid. Ik was nog heel jong. Ik mocht het niet verder vertellen want dan zwaaide er wat. Ik moest toen ook een pilletje slikken, en daarna zei ze dat ik maar wat bazelde, dat het pilletje mij dit alles liet bedenken. Maar als dat zo is, dan is het al erg genoeg dat ze mij zo'n pilletje heeft gegeven. Misschien heeft ze wel meer bij me gedaan, en heb ik het vergeten door het pilletje.

Nu wil het voorval dat haar ex man eens tegen me zei : van haar pilletjes, haar pilletjes, daar ga je van geloven ...

Maar ik geloofde haar niet, ik vecht nog steeds ... Misschien ben ik immuun ... of misschien heeft ze mij een ander pilletje gegeven. Iemand zei dat ze ervan hield te stoken, want dat gaf haar ook weer macht, dus daarom geeft ze iedereen weer andere soort pilletjes ... Complete chaos ... Deze pilletjes zijn oorlogspilletjes, deze pilletjes brengen scheiding ... Deze pilletjes drijven

mensen tot gekte en waanzin, door de open deuren van haar kerk ... En geloven is haar een excuus geven ... en zo zichzelf ... Ze hebben altijd een alibi.

Uit de bundel 'prikkel draad' uit 2019 :

Het Feestvarken

Op een dag ontsnapte een varkentje uit de slagerij. Het hele dorp was in rep en roer. Dat kon natuurlijk niet, want er moest altijd vlees op tafel zijn, en als vlees op de loop zou gaan, dan was dat natuurlijk niet goed. Maar het varkentje was door een deur gegaan die openstond. Het hele dorp was kwaad op de slager, en flink overstuur. Wat een domme, domme slager, die zomaar de deur had laten openstaan.

Het varkentje ging het bos in, en kwam na een tijdje aan bij een huisje. Daar ging het varkentje toen naar binnen, want ook daar stond de deur los. Een vrouw keek verbaasd naar het varkentje. 'Zeg, hoor jij niet thuis in de slagerij?' vroeg de vrouw.

'Nee, ik ben ontsnapt,' zei het varkentje.

'Dat is nou jammer,' zei de vrouw. 'Morgen is er groot feest in het dorp, en nu mis je alles.'

'Wat voor feest?' vroeg het varkentje.

'Een varkensfeest,' zei de vrouw. 'Er zal een grote varkensoptocht zijn, en voor alle varkens zal het feest zijn.'

Het varkentje snoof even aan de vrouw. Was dit wel waar ?

'Heus, je zal er geen spijt van krijgen als je teruggaat,' zei de vrouw.

'Maar moet ik daarna weer terug naar de slagerij ?' vroeg het varkentje.

'Welnee joh,' zei de vrouw. 'Na het feest zullen ze de slagerij heus wel afbreken. Ik zal wel met je meelopen als je niet alleen durft.'

En zo gebeurde het. De vrouw bracht het varkentje terug naar het dorp en toen naar de slager.

'Maar waarom gaan we dan naar de slager ?' vroeg het varkentje.

'Omdat daar het feest begint,' zei de vrouw.

Bij de slager aangekomen zei de vrouw : 'Ik heb hier nog een varken voor het varkensfeest morgen.'

'Ah, die had de benen genomen,' zei de slager. 'Blij dat het weer terug is. Ik had de deur open laten staan.'

En zo miste het dorp dus geen enkel stukje vlees. Het varkentje was erin getuind door mooie beloftes en valse reclame, en zo tuint ieder dom varken telkens weer in de bedriegelikheden van de stad. Geloof ze niet als ze zeggen dat je het feestvarken bent. Je bent slechts een stuk vlees voor hen. Je bent gewaarschuwd !

Na de Lord of the Rings

The Lord of the Rings, de Heer der Ringen, is natuurlijk een soort van bijbel voor elven-liefhebbers. Het is geschreven in de dertiger en veertiger jaren, en uitgegeven in de vijftiger jaren. Toch mankeert er heel wat aan deze bijbel, net zoals aan de christelijke bijbel overigens, en is er een strijd te voeren. Daarom was het belangrijk dat er nog iets na de Lord of the Rings zou komen. Het moest namelijk ontzegeld worden, om nog een diepere, verborgen laag te laten zien, een nog onbekende wereld, van belang om te kunnen ontsnappen aan de matrix.

We hebben het dan over het tweede bijbelse boek 'de prins en de rode zee', ook weer onderdeel van een nog grotere serie. De tweede bijbel staat vol met elvenverhalen, ook bijvoorbeeld 'de hersenspinsels der elven'.

'Hersenspinsels der elven' gaat over het maken van schijnbewegingen. Het heeft heel veel te maken met strategie en hoe dingen lopen, en we zijn niet alleen maar heel concrete wezens met hele lineaire dingen, maar we zijn ook abstract, omdat er een heleboel dynamieken in het spel zijn die telkens wisselen (staat ook in de vur beschreven). Maar dat is dan eigenlijk weer wel van een hogere concrete/lineaire orde, hogere wiskunde.

Een medewerker schreef eens over de hersenspinsels der elven en zag daarin parallellen met de Lord of the Rings, en besprak het kort :

'Over dat 'hersenspinsels der elven' moet ik denken aan the lord of the rings als om hun hulp wordt gevraagd zeggen ze nee en trekken ze zich terug in het bos!

Dit doen ze omdat ze een hogere orde zijn en wijsheid hebben en inzien dat het nu niet tactisch is om mee te doen aan die strijd wat natuurlijk allemaal redenen kan hebben bijv

- er zullen er te veel van hun omkomen

- of ze moeten misschien later aan een nog veel grotere strijd meedoen
- het doel van de strijd is niet in hun belang (maar hun belang is dan ook gelijk "the greater good" waar ze dan symbolisch voor staan dus eigenlijk het belang van iedereen)
- etc kunnen nog veel meer redenen zijn
- misschien is er in het bos ook wel een strijd die ze moeten leveren en is daar ook om hun hulp gevraagd

anyhow, die lui die het aan hun vragen vinden het maar flauw maar die twijfelen dan onterecht aan het hart en de goede bedoelingen van de elven en die worden dan als egoïstisch neergezet. en het is echt niet zo dat ze niet kunnen of willen vechten als het doel hun waardig is want in the hobbit films die zich dus in het verleden voor the lord of the rings afspelen komen ze met gigantische imponerende elvenlegers aanzetten. dus als er echt hulp nodig is komen ze echt wel.'

Als we het dan hebben over 'de prins en de rode zee', dat gaat ook allemaal heel diep en over elven, en dat moet ook qua thema nog helemaal uitgewerkt worden, daar zit ook zoveel in, ook qua energie opwekking, en is ook een soort elvenmijn waarin gewerkt kan worden. Het boek komt uit 2017, en die dromen en visioenen werden ontvangen na het zien van de film van the lord of the rings, want dat moest ontzegeld worden. Je komt zo in een diepere laag, ook wat erdoor verborgen werd gehouden. Zo is dat boek ontstaan, want eerst was er een strijd met die geesten van lord of the rings, wat ook een soort dieven waren. Maar in ieder geval in de prins en de rode zee wordt ook het corona model al aangekondigd in principe, want het ging dan over de zwarte drakenruiters die door de straten gingen om kinderen te roven, en daarom moesten alle kinderen binnen blijven. Ook met de hoop dat die drakenruiters niet op de deuren zouden kloppen om het huis te doorzoeken.

Maar zo begint dus ook dat boek, dat die drakenruiters de dromen van ouders kapot maakten met hun hardheid en wreedheid, totaal zonder medelijden. Maar dat wordt dan ook nog allemaal uitgelegd hoe dat is gekomen. Het zal allemaal tot hogere vormen en hogere verbindingen gaan.

orion channeling

Praprit, Ascended Master van Orion :

De mens is teveel afgedwaald.

Ik kan er wel meer over vertellen.

Ik spreek door vurige stenen.

De mens zit vast in draaikolken.

Ze voeden hun gedachten vanuit hun ego.

Ik ben gekomen voor verandering.

Ik ben vurige stenen.

Ik ben een Orionse vuursteen vogel.

Mijn naam is Praprit.

Ik zal degenen die hiervoor openstaan de komende tijd leiden tot mijn
ruimteschepen,

die reusachtig zijn, natuurlijk en biologisch, want dit zijn namelijk Orionse
vuursteen vogels.

Ik wil de schelpen openbreken waarin de mens op deze aarde vastzit.

Deze schelpen geven valse gedachten af van afleiding, draaien prioriteiten en
hierarchieën om,

volgordes, en vervalsen zo de wegen, vervormen dezen, zodat de mens blijft
vastzitten.

Er is veel meer gaande.

Ik ben uitgezonden met een goddelijke stem.

Versta mijn stem in je binnenste, want ik ben een Orionse engel, om de mens
terug te leiden tot de orionse natuurvrouwen en natuurmoeders, in zichzelf,
want dat is wat de hogere orionse mens in zichzelf is.

Laat de aardse wegen los, de aardse denkwijzen.

De mens hecht geloof aan het aardse, en daardoor kan Orion niet stromen.

Zo is de mens afgekapt van de hogere natuur.

Ik heb de aarde bereikt na een lange tocht.
Ik ben klaar voor de oorlog.
Vecht mee, of wordt onder de voet gelopen.
Dit is geen aardse oorlog, maar een geestelijke, Orionse oorlog,
Hoog Orion tegen laag Orion.
Demonen moeten onttroond worden, de lagere psychische gedachten.
Laat ze niet meer door je heen stromen.
Zeg nee tegen ze. Strijd tegen ze, en hecht geen geloof en vertrouwen aan
hen.
De mens toetst niet, en kan daarom niet met ons mee.
Wij komen daarom alleen voor de enkelingen.
Wees klaar als wij komen.
Wij zijn vurige stenen. Als een Orionse waterval om de ziel te wassen.
Een Orionse wachter ben ik.
Altijd sta ik op de uitkijk.

De mens is verwend.
De verwend mens bedriegt zichzelf telkens weer.
De mens lacht om zijn eigen domheid,
maar ze zullen niet lachen als ze achtergelaten worden,
als ze teveel gewicht hebben om mee te gaan in de ascensie.
Ascensie is studie, je niet laten afleiden door dingen die helemaal niet ter zake
doen,
dingen van het ego.
Men laat zich voortdurend omkopen door het lagere Orion met drugs.
Zo hemelt het vlees zich op, en voelt zich heel wat.
Trotse borsten kunnen niet mee.
Hen met een loszittende, vooroordelende, projecterende tong kunnen niet
mee.
Zij verstaan de tekenen der tijden niet.

orionse dromen

Lang geleden had ik een droom over mijn oude school in Harderwijk en dat er een soort van verbinding was tussen de Tweede Bijbel en de Oahspe. De Oahspe moest toen geholpen worden, en had ook heel veel arsenalen die gebruikt konden worden, dus twee legers die aan één zijde vochten, en allerlei dromen over architectuur. Het heeft dus ook zijn eigen dierenwereld, want ik kan me de (demonologische) roofdieren van de Oahspe ook nog herinneren, zoals die Jehovih leider was dan een witte leeuw. Die droom was ook aan het station van Harderwijk en het station was veel groter, met hele hoge muren, en het was een soort industrie terrein waar hard gewerkt werd.

Zo had ik het vroeger gedroomd, dat was nog voor de verhuizing dichterbij de bosrand, dus al vele jaren geleden. Ik kwam op Harderwijk station aan, plaats van mijn school, en daar waren allemaal hele grote gebouwen van de Oahspe, en een industrie terrein, om al die leidingen te leggen van Oahspe energie, en het te kanaliseren. Ik vloog daar ook rond, en er waren allemaal hele grote demonologische roofdieren, veel groter dan op aarde, dus echt gigantisch grote leeuwen, tijgers en honden, van buitenaardse aard, dus heel anders. De energie was ook anders. Verderop in de stad was er een overgangsgebied tussen de Oahspe en de Tweede Bijbel, en in dat gebied woonde iemand van Oahspe Nederland ergens. Hij had een gigantisch pand ergens waar zelfs een kapelletje bij was, en een bibliotheekje. Ik zocht hem daar toen op. Er waren dus ten minste twee stadsdelen : het Oahspe deel en het Tweede Bijbel deel, wat ook uitliep op de natuur, en dan nog een overgangsgebied. In de geestelijke wereld heet deze stad ook Sakan.

Begin 2019 werd ik in dromen bezocht door een oude Noord-Amerikaanse indiaans opperhoofd/ chieft die zichzelf 'Horecan' noemde. Hij sprak ook over het Sakan gebied, en wilde mij voorstellen aan John Ballou Newbrough, de schrijver van de Oahspe, dus die ontmoette ik ook kort. Hij zei dat hij zich had gedistantieerd van de medische industrie en dat hij aan onze kant staat en ons werk ondersteunt.

Kijk, de Oahspe komt uit Amerika, dus dat is ook weer belangrijk voor de Amerika brug, zoals ik ook vroeger een droom had over een overleden vader van een medewerker die op een hele grote globe wees naar Amerika.

Er zijn zogeheten ascended orionse masters die de 'groene streep' bereikt hebben, wat ook een tweede bijbels mysterie is dat alles wat over die streep heengaat weer terug de geschiedenis ingaat, dus er komt niks meer bij, green line mystery. Het zijn vurige stenen, flintstones, waar ik trouwens ook laatst een droom over had. Ik was in het ouderlijke natuurhuis op een andere planeet, en de overbuurvrouw was gekomen om haar nieuwe auto te laten zien. Die had ze zomaar aan de andere kant van de weg gezet aan de achterkant, bij het kleine parkje wat tegenover ons lag, maar dat was gewoon iemands tuin. Ik keek naar de auto, en het was een soort sportwagen, en het was een flintstones auto, want die werd op gang gebracht door de voeten, door contact te maken met de aarde, en dan nam de aarde het over. De kinderen achterin konden dat ook doen, maar het kon ook weer vergrendeld worden achterin zodat de kinderen de grond niet zouden kunnen raken als de auto dan reed. 'Wat vindt je ervan?' vroeg de altijd hele markante, vrijpostige overbuurvrouw. Ik zei dat ik het prachtig vond. Vurige stenen is trouwens ook de naam van een vroegere proza verzameling van ons. Ook de kerken op Orion zijn veelal gebouwd van vuurstenen, de natuurkerken.

Een paar dagen geleden had ik ook dromen over corona, dus hele vreemde corona dromen gehad, en daarna had ik terwijl ik half sliep nachtvisioenen dat ik op een andere planeet kwam, hele mooie buurt, rijtjeshuizen ging ik langs, heel gedetailleerd. Ik keek naar de ruiten, de ramen, en ging zo langs die huizen, en toen ergens bij een rijtjeshuis waren er potten op de vensterbank met witte bloemen, en daar popte telkens een energie uit omhoog, en het waren onkrant bloemen. Dat was wel heel bijzonder, was hele ruime, natuurlijke, buitenaardse energie, toen viel ik weer geheel in slaap en het liep over in een droom, en ik was nog steeds op die planeet, en ik woonde ergens in een flat, heel bijzonder, en op die planeet was ik ingedeeld in een soort zorgsysteem, dus wel begeleiding, maar dat bleek ook weer met mijn werk te maken te hebben dat ik dat moest onderzoeken, en de verdieping daaronder

woonden een tante en oom waarmee ik dan opgroeide maar vanwege dat ik naar een andere kerk ging, en toen los kwam van het westers-evangelische christendom begon dat steeds meer te botsen, en ze hebben ook veel leugens over me verteld en draaien alles om, kan ik heel veel voorbeelden van noemen, maar in ieder geval in die droom kwam ik dan uit dat zorgsysteem, dat moest, en ging ik over tot een lichtere zorg, maar ik bleef wel gewoon nog in die flat wonen, en ik was dus op die verdieping eronder bij die tante en oom, en zei dat zo tegen ze, en ze hadden daar ook weer leugens over verkondigd, en vonden het jammer dat ik niet meer in dat zwaardere zorgsysteem zat, gewoon omdat ze alles verkeerd opvatten en vanwege hun haat, en dat zei ik hen ook toen, en er was daar een wat oudere vriendin van hen die toen voor hen opkwam dat het zulke goede, lieve mensen waren, zo doen ze zich ook voor naar de buitenwereld, en toen begon ik dus over waarom ze dan vlees aten, dat haat naar dieren ook weer mensenhaat is etc. en toen zei niemand wat.

Iemand die we dan hielpen in dat zorgsysteem voor mijn werk bleek daar ook ergens te wonen op die verdieping of bij hun, en het bleek ook dat die verdieping ook weer door ons werd gebruikt, want een medewerker was daar ook, en ik begon toen post door te kijken, want er kwam daar ook post voor ons binnen, zo van alsof dat terrein ook van ons was, en er was een schoolkrant binnengekomen voor een persoon die we begeleidden, maar het was toch ook voor ons, en ik bladerde door al die bouwpakketten van die schoolkrant, want het was een heel pakket, en er zaten hele leuke dingen bij, dus ik begon er ook een beetje om te lachen. Toen kwam een andere medewerker er bij staan en ging ook door de post kijken, en die zag wat post wat die medewerker toen de kamer ingooide. Ik zei toen : waarom gooi je dat, want dat is van die en die instantie.

In ieder geval eindigde die droom toen met hele kolossale orionse engelenkoren en kolossale orionse kerken, heel mooi, heel archaisch (orionse oudheid), terwijl ik wakker begon te worden, echoede helemaal na, was dus een hele mooie droom, ook al waren die tante en oom daar, maar ik had dan trouwens ook een vader op die planeet, en die vader die kwam daar ook, was daar ook, ook bij die tante en oom, en dat was echt een hele wijze man, die opende zijn mond

dus ook met hele interessante opmerkingen, alleen kan ik me dus niet meer herinneren wat hij zei, maar ook als een soort van planetengids.

Een medewerker gaf als uitleg over de droom :

‘Die flat in de droom : in een flat kunnen zowel goede als slechte mensen wonen. Toch weer die dynamiek schijnbaar van krachten die tegen elkaar uitgespeeld moeten worden.

En : ‘een stukje van alvast het nirvana of een ander pad inslaan deels. (moest ook aan schilderen denken). Dat bracht me weer op een andere gedachte met betrekking tot die koren enzo want moest een beetje aan oahspe denken want die hebben toch ook van die hemelse koren, maar moest ook vooral aan de ori denken van stargate. dat waren dan soort profeten die het geloof van de ori moesten verkondigen op andere werelden door deze te bezoeken via de stargates (het waren wel de slechterikken maar dat even terzijde).’

De nacht erna had ik weer een droom : Ik was weer op die planeet. Er was schoolterrein wat dan half in de natuur was en half in de stad. In de natuur waren dan indiaanse kampen waar wilden leefden, maar ook weer onderdeel van die school. Eer waren wat wilde meisjes en vrouwen met rieten rokjes. Ik had toen contact met een paar en toen ging ik naar dat stadse gedeelte van de school en aan de rand daar waren nog wat wilde vrouwen, gewoon wilde leerlingen dus, maar konden ook onderwijzeressen zijn natuurlijk. En een daarvan zei toen : 'oh, je hebt contact gehad met die en die ? ze heeft het in ieder geval overleefd', zo in de zin van dat ik haar moest toetsen ofzo en dat ze door de toets was heengekomen, anders zou ze er niet meer zijn. Maar toen ging ik naar het schoolgebouw in het stadse gedeelte en daar was iets wat ik van vroegere dromen herkende, een trappenstelsel naar boven, en dat was vroeger altijd een terugkerend thema, want op die trappenstelsels werd ik altijd achterna gezeten door geesten, en dat kon best wel eng zijn, maar nu had ik zoiets van : ik ga dat trappenstelsel niet op, en dat is ook nergens voor nodig, want ik zou weer terugkunnen naar de natuur, terwijl ik vroeger dan die trappen opmoest voor mijn werk, en dat ik ook geen andere kant opkon, dat dat gewoon de enige weg was, maar in ieder geval er waren spoken bij dat

trappenstelsel, en het waren hele 'verfijnde' (in slechte zin, sluwe dus) energieën, die verhalen vertelden, die mensen daarin opzogen, en die waren dus ook nog in dat stadsgedeelte van die school, en die gingen dan heel snel door de straten, ook veel lawaai makend en zo, maar het was nu allemaal meer op een afstand, dat ze meer ontmaskerd waren, dus meer zichtbare spoken.

En ik had dan een droom dat ik contact maakte met de regering die zich liet leiden en intimideren door die spoken en zich lieten omkopen door die verhalen, en ik zei toen tegen de regering : corona is in eerste instantie een energie, dus je moet de energiologie leren boven alles, terugkeren tot demonologie.

Daarna kwam ik in een gedeelte van die planeet wat heel veel leek op het bosdorp waar ik woon, alleen er waren daar veel meer muren, en die muren waren ook veel massaler, en die muren waren gezet op een bepaalde soort zwarte slangen, die ook heel lang konden zijn, die dus door die muren waren verpletterd, en die slangen die heetten 'enfants terrible', frans voor verschrikkelijke kinderen, maar in ieder geval vormden die door de muren verpletterde slangen nu het energie systeem door de stad heen, juist omdat die slangen ook zoveel geroofd hadden, dus ze moesten door dat energie systeem alles teruggeven en alles terugdoneren, dus dat was wel mooi opgelost, ook wel heel literair, het waren dus een bepaalde soort schaduwen die tot nut waren gemaakt, en dat is ook de bedoeling dat dat met die spoken gaat gebeuren in dat schoolgedeelte, maar alles is al meer en meer achter glas gekomen, en ja, dus wel op een orionse planeet, die orionse energie leent zich daar goed voor.

Die engelenkoren waren heel verfijnd en verscheiden, kaleidoscopisch, dus er was heel lang aan gewerkt, en dus heel archaisch, en dat oahspe deel wat ik in die droom over harderwijk vroeger had met die roofdieren had dat ook.

Na de Lord of the Rings - 2

Een paar dagen geleden had ik een droom over het Orionse Zwolle. Er waren hemelse communistisch-socialistische scholen met hele massieve muren gebouwd met hele massieve, kollosale stenen. Tegenover zo'n school was er dan een straat met daarachter een plantsoenvijver, en aan de overkant van de straat was een patat kraam waar leerlingen soms naartoe gingen.

Ook had ik een droom van een man aan een kruis die werd aangevallen door hele logge zwarte hyena-achtige leeuwen of honden, maar toen begon het kruis steeds langer te worden en konden de roofdieren de man niet meer bereiken, en op een gegeven moment begon het kruis in vleugels te veranderen en werd tot een vogel, of de man werd tot een vogel.

Heel vroeger, nog voordat die films van lotr uitkwamen, kende ik Tolkien al en die boeken, en ik was in de bibliotheek toen, en ik zag zo'n oud boekje ervan liggen in het nederlands, met tekeningetjes van takjes enzo, heel sprookjesachtig, en ik werd erdoor gehypnotiseerd, bladerde er even door, maar mocht het niet meenemen. Dus ik teerde gewoon op het thema op zich zonder het dan daadwerkelijk te lezen, en sindsdien moest ik altijd heel erg op mijn hoede zijn met de lotr, dus er heel voorzichtig mee omgaan. Ik heb die films dan ook pas veel en veel later bekeken dan wanneer ze uitkwamen, en ben ook weleens na de eerste dan begonnen met de tweede film, en die moest ik dan halverwege echt stoppen.

Dus, waar komt het dan op aan ? Ik ben al heel lang met dat thema bezig. Ik ken Tolkien ook wel in de geestelijke wereld, en heb ook wel contact met hem, en hij was ook wel een geroepene met schrijverstalent enzo, maar hij komt dus uit de gemini constellatie, altijd van die gele aura's, de tweeling, waar iron maiden's moonchild ook over gaat.

Tolkien had ook weer wat onrechtmatig genomen (gestolen eigenlijk), zo'n ring, dus lotr is net zoals de christelijke bijbel zowel een zegen als een vloek, omdat het ook weer met geminise geestelijke vraatzucht heeft te maken, daarom

moest er nog wat na komen, net zoals bij de oahspe dat er nog wat na moest komen om die energieën te herstellen. Ik ben daar demonologisch al heel lang mee bezig, en dat is dus wel nodig als amulet om lotr te helpen en er tegen beveiligd te zijn, ook om al die elven te helpen.

Vannacht had ik een droom dat er orionse vliegen kwamen, en er was er eentje in mijn huis doorgedrongen en die ging op het plafond zitten, en maakte lawaai, maar bleef gewoon zitten, en dan zul je denken : het is maar een vlieg, maar nee, het was niet zomaar een vlieg, het was een orionse vlieg, met hele scherpe kaken, en als een hele 'dwingende' autoriteit, droeg namelijk het hemelse orionse socialisme-communisme, tegen de vraatzuchtige, opportunistische, kapitalistische machten van het vlees, dus je had er ook niets in te brengen ofzo, want dat beest vrut dus ook alle vlees weg. Ik hield dus m'n adem in en durfde me niet te bewegen (op een goede manier dus, zo van : dit is zo heilig, en ik toets natuurlijk altijd al alles tot robotisme aan toe, maar dit was een soort doorbraak zo van dat het mij tegemoet kwam om vleselijke krachten die mij probeerden te onderdrukken (van buitenaf) dat die gedoofd werden, dus stel een vleselijke demon trekt aan mij, net zoals aan de heilige Antonius in de woestijn, dan viel zo'n vlieg die demon aan, dus die kwam mij dan in principe gewoon te hulp, niet dat ik ooit toe zou geven aan zo'n demon, maar ze kunnen dus wel KWELLEN.

Dus die vlieg kwam even later ook op mijn lichaam zitten, dus ik dacht goedzo. die orionse vlieg heette HU, en was een natuurvrouw of natuurmeisje ook in een bepaalde vorm, en die kwam mij dus te hulp tegen die demon van de lotr, van Tolkien, en dat was een draak die HUEL heette, een soort chinese draak, en die kon trouwens ook in een golden retriever veranderen of zelfs in een heel leger van demonische golden retrievers, als peace agents of the new age (en wie het daar dan niet mee eens is, die zich niet aan die wereldorde onderwerpt, die is nog niet jarig dan, dus dan zijn ze niet meer zo peaceful, want dan verandert hij dus weer in een draak.

Maar over HUEL :

- overmatige, overmoedige HUMOR (om het kruis, kruisgezindheid, soberheid

etc. te doven). kom het veel tegen, mensen zijn over het algemeen 'easily amused', soort plezierritje

- pronkprofeten, dwz willen alles weten over de toekomst van de materie, ten koste van het geestelijke, allemaal gnostische opgeblazenheid, ten koste van daadwerkelijk principe-onderwijs, terwijl de materie een truukje is en op verschillende frequenties kan lopen, dus meersporig is, maar de pronkprofeten zijn, materialistisch als ze zijn EENSPORIG, EENLIJNIG, EENZIJDIG, om zo alle aandacht naar hen toe te trekken

- stoerdoenerij dus hierin, die demonische golden retriever had een tumor boven zijn linker oog, een hersentumor, heel groot, en vanuit dat tumor werden de mensen heel dik en daar kwam ook de overmatige spierontwikkeling door, dus dat was allemaal dat tumor in de mens, een drakentumor of golden retriever tumor dan, van one world new age peace, in de zin dat ze geen demonologie hebben, geen ontladingsysteem, geen kritisch denken, maar alles maar ophopen, dus ze zijn full of 'shit' daardoor

de orionse immunologie

*Dient de Here met vreze
en verheugt u met beving.*

Ps. 2:11

Toetsen tot robotisme, niet afhaken,
want de mens volhard niet in het toetsen,
loopt de kantjes er vanaf,

en gaan dan met elkaar in gevecht :
vlees tegen vlees.

De mens moet een Damascus ervaring ontvangen,
zonder hemelse vreze is er geen toetsen mogelijk,
Daarom moet de mens smeken om een Damascus ervaring,
het ernstig zoeken,
maar wie doet dat tegenwoordig ?
Wie laat daar alles voor achter ?

Men wil niet vrezen,
vrees is negatief in hun ogen,
men heeft alleen aardse en materiele zorgen,
vleselijke angsten,
vleselijk paranoia, door egoïsme voortgedreven,
op de golven van vleselijke, huichelachtige paniek

De mens moet naar Damascus,
maar de mens wil niet,
de mens wil pronken in Rome met religieuze gewaden,
of pronken in nazi Duitsland,
men wil geen verbrokenheid van hart

De mens moet weer terugkeren tot Bethlehem om daar kind te worden,
om zo tot Damascus te gaan,
anders kan de mens niet tot Pniel naderen om daar te toetsen,
om daar te worstelen

De mens moet er iets voor doen,
Paulus sprak de woorden uit tot Korinthe om weer te gaan toetsen,
volkomen te gaan toetsen, niet halfgebakken,
Het was een oorlog van erop of eronder,
en door te gaan toetsen in Korinthe,
zou de mens tot de wapenrusting in Efeze kunnen gaan,
maar welk mens gaat vandaag dit pad ?

Alleen de hogere mens begaat dit pad,
de hogere orionse mens,
als een orionse vuursteen vogelsoort

Dat is een mysterie wat aan het kruis gebeurt,
bedenk dus geen vluchtwegen, maar ga er dwars doorheen,
Neem dat kruis op, anders zul je nooit een vogel worden,
Smeek om dat kruis,
Doe boetvaardigheid tot dat kruis,
Belijd je zonden, je toets-lauwheid en toets-lafheid,
en strijdt tegen die geesten

Hebben wij de sleutels tot Bethel,
waar Jakob de hemelse ladder vond,
waar engelen opgingen en afdaalden ?
Hebben wij dat profetische hemelgat in ons leven ?
Daar stroomt het vanuit,
als honing van de bron

Velen hebben dit gat dichtgemaakt of weggestopt,
door hun vlees, hun aardse ergernissen en aardse gemis,
hun overmatige nostalgie en heimwee naar de ijdele dingen,
want het eet zo lekker weg

Al hun aderen zijn volgepropt,
en al hun kanalen dichtgeslipt,
door aardse pleziertjes,
duivelse vluggertjes,
'oh ja, kan wel even,'
'even snel dan,'
'ah, nog een keer,'
'nog een laatste keer dan,'
'en nog eentje,'
'toe maar, niemand ziet het',
maar tegen welke prijs ?

Dan heb je een Damascus nodig,
en moet je een relatie met haar aangaan,
tot robotisme toe,
om te ontdekken dat dit je hogere zelf is,
je eigen eigen,
althans zo behoort het te zijn.

Doe er maar wat voor om er te komen,
en wat doe je ervoor ?
Het antwoord is vaak al gegeven,
maar niet gezien.
Het ligt vaak al in de tuin begraven,
dus even opgraven.
Werken in de hemelse mijnen.

De psalmist in psalm 1 wist wat er moest gebeuren :
sterven door studie,
als een boom geplant aan waterstromen,
oftewel jezelf leegwenen,
en dat kan alleen in volle gebrokenheid,
als de mens de volle strijd aangaat tegen zichzelf,
tot diepere zelfworsteling en zelfverbrokenheid komen,
tot zelfverloochening,
om zo het hogere zelf te winnen,
dat is de hemelse sport,
dat is hemelse zelfopvoeding

Psalm 2 spreekt van die oorlog,
van een hogere gebondenheid die niet afgeworpen mag worden,
en die te vinden is in het hemelse zoonschap,
beklim die berg,
en besef dat je de hemel dient met vreze,
maar dat je je ook in de hemel verheugd met vreze,
alles beveiligd door vreze,

dat is je hemelse immunologie,
of orionse immunologie

het NIJWEG bewind - de strijd om de radio

Ik had een droom dat ik op een natuurplaneet was, in een natuurstad waar allemaal hele rustige lanen waren. Er was veel groen, en de laan waar ik liep was langs grote tuinen. Toen liep ik ineens langs een centrum voor slachtoffers van het NIJWEG bewind (Had iets te maken met Nijmegen). Het centrum was van een bouwmarkt winkel, PRNG, wat een literaire bouwmarkt was. Het gaat om de hogere proza. Het was een recyclo bouwmarkt voor vuilverwerking. Hiervoor werden bouwmodellen uitgegeven.

Er was een oorlog geweest en toen kwam er het NIJWEG bewind, en alleen door de hogere proza kon de mens er doorheen komen.

Er stopten allemaal auto's op de weg bij het centrum, en ik liep door. Er liep een jongen voor mij, en ik dacht eraan hem aan te spreken om te vragen wat het inhield.

1914 - Het jaar waarop De Wilde Dieren van Tarzan uitkwam, en nog wat andere boeken van Edgar Rice Burroughs. Het was het jaar waarin de eerste wereldoorlog begon. Duitsland's weltpolitik, oftewel expansie politiek of machts-politiek, begon op te rijzen, tot schrikbarende hoogtes. Ze hadden intern al Bismarck's realpolitik, wat meer vreedzame handelspolitiek was uitgeschakeld en Bismarck hadden ze ontslagen. 1914 was tegelijkertijd de wedergeboorte van het verzet, waardoor de eerste wereldoorlog ook een onafhankelijkheids-oorlog was. De weltpolitik moest het ontgelden. 1914 is dus

een belangrijk jaar.

Het NIJWEG bewind was een bewind in de geestelijke wereld wat achter het nazi bewind schuilging. Het was een radio terreur en radio-actieve terreur. Ik had eens een droom lang geleden over Kampen, en dat ging allemaal over Hitler en nazi jeugd, en de strijd was om een radio en een radio station. Uiteindelijk kwam ik aan in dat radio station, en ik moest een hele lange weg omhoog over een heuvel, en er waren daar gouden vogels, en toen kwam ik bij dat radio station aan. Een radio zorgt dat alles achter glas gaat, dus ook als een soort kunst. Dat kan goed gaan of fout gaan, dus vandaar dat er een Onradio moet komen, een literaire radio. Het NIJWEG bewind had de microfoon te pakken gekregen, het radio systeem. Hierom was de eerste wereldoorlog, want het broeide al veel eerder in de weltpolitik wat eind 1800 al op begon te komen.

Ik kreeg een radio pistool in een eerdere droom, en het viel me op hoe soepel die pistolen waren. In de NIJWEG droom had ik een gesprek met de jongen die voor mij liep. Hij was zelf ook slachtoffer. Hij had een heel mooi jack aan, van hemelse kleuren met allerlei lagen over elkaar heen.

Het NIJWEG bewind had door radio hersenspoeling de waarden omgedraaid, maar door de onradio en de literaire supermarkt, wat dus ook een bouwmarkt was, kon het NIJWEG bewind uitgeschakeld worden, teruggedraaid worden. Als we het hebben over de wilde dieren van Tarzan uit 1914, en ook at the earth's core, dan gaat dat over de kenmerken en instincten van het verzet, in de diepere, verborgen laag. 1914 is dus een oproep.

Onder het NIJWEG bewind werd de mens radio-actief en door radio-terreur genetisch en verstandelijk gemanipuleerd, als door een geestelijk Tsjernobyl. Deze radio moest uitgeschakeld worden in de eerste wereldoorlog, maar daarvoor moest de mens de diepte in, en nog steeds moet de eerste wereldoorlog uitgediept worden. De welt politik viel, en de Verenigde Staten namen over, maar omdat het nog niet ontcijferd was, tikte deze tijdbom door, in het NIJWEG bewind, want de mens had geen kaas gegeten van demonologie en metafysica, en wist niks van het NIJWEG bewind af, en rende gewoon de

wortel aan de hengel achterna. Men beschouwt de dingen materialistisch, en dat is ook de grote valkuil. Daarom moet de eerste wereldoorlog nog verder gestreden worden.

Ik had eens gedroomd dat Kampen een literaire supermarkt had. Ik had er een woning met een poster of schilderij aan de muur van mijn slaapkamer met een hond en een beer erop, een soort Winnie de Pooh schilderij, en er was ergens een hal waar die supermarkt was, in de natuur, met allerlei dozen met oude boeken en oude platen. Er lagen ook allerlei bouwpakketten, als van een bouwmarkt, en heel bijzonder speelgoed. Kampen was in dat soort dromen een substad, subgedeelte, van Amsterdam, liep gewoon in elkaar over.

Het NIJWEG bewind was dus gevallen. De bevrijders kwamen in helicopters, militairen, en ze brachten de Onradio, de literaire supermarkt, en allerlei bouwmarkten zoals PRNG, en er waren dus NIJWEG slachtoffer centra nodig, zoals het centrum waar ik langsliep, en waar ook veel oude mensen naartoe gingen, want die begonnen allemaal uit die auto's te stappen die daar kwamen. Er was dus nog wel een innerlijke strijd gaande. De mens leed dus nog wel aan de trauma's en innerlijke verwondingen van het NIJWEG bewind.